

Hồi 23

Núi Long Sơn Tự, Thượng Thái truyền nghề

Đại hội Kim Lăng anh hùng quần tụ

Tuy dòng dõi kim chi ngọc diệp, sanh trưởng ở nơi lầu son gác tía, không như cha ông quen thói xa hoa, rượu ngon hầu đẹp, hai vị thế tử Chu Trấn Quốc, Chu Bảo Quốc và Quận chúa Chu Lan Anh có tinh thần thượng võ từ lúc nhỏ.

Trấn Quốc, Bảo Quốc vốn là con sinh đôi, mi thanh mục tú, giống nhau như hai giọt nước, khó mà phân biệt được ai là anh, ai là em.

Bởi vậy, Thuận Vương Phi mới xâu tai cho hai người, mỗi người mỗi bên tả, hữu cho dễ nhận.

Về y phục cũng vậy, Vương phi cho Trấn Quốc, vận màu vàng tía còn Trấn Quốc, Bảo Quốc dùng màu trắng xanh. Thành thử ai cũng gọi là Kim thế tử và Ngân thế tử.

Ngoài giờ học chữ, hai anh em chỉ ưa múa côn, đánh quyền, cùng các trẻ khác trong cung điện đưa nhau ra vườn Ngự uyển tập trận, đánh giặc suốt ngày.

Thấy hai con có khiếu võ, Thuận Vương cho võ sư vào cung với giáo sư chia chương trình dạy học, truyền võ nghệ cho hai trẻ.

Được hai năm thì Vô địch tướng quân Hoàng Bách Thắng về đầu bôn.

Họ Hoàng thấy Trấn Quốc, Bảo Quốc lanh lẹ thông minh, đem lòng yêu mến, truyền võ nghệ của phái La Phù Sơn cho.

Dạy được hai năm, về sau Hoàng Bách Thắng bận nhiều việc vì quân đội Kim Lăng đang ở thời kỳ ấu trĩ cần phải bành trướng, họ Hoàng bèn khuyên Thuận Vương cho Trấn Quốc và Bảo Quốc lên La Phù Sơn theo học Thiên Không.

Thuận Vương ưng ý ngay, những mong hai thế tử sẽ anh hùng xuất chúng như Hoàng Nguyên soái.

Hoàng Bách Thắng đang sắp sửa cùng hai trẻ lên đường xuống cõi Lĩnh nam thì mau thay Thiên Không đại sư vân du qua Kim Lăng ghé thăm học trò.

Thuận Vương tiếp đãi rất ân cần nhơn vật hữu danh ấy và ngỏ ý muốn cho hai con theo lên núi học võ.

Thiên Không ưng thuận ngay. Sau ít ngày lưu lại chơi đất Kim Lăng, Thiên Không cho Trấn Quốc và Bảo Quốc theo thẳng về núi chớ không qua Dương Châu thăm Phi Không, cho nên đại sư không biết nếp sống hoang dã vô độ của sư đệ ở Kim Cương Tự.

Anh em Thế tử đã được Hoàng Bách Thắng lưu ý dạy bảo trong một năm đầu nên lúc theo Thiên Không đại sư lên La Phù Sơn, hai người tập luyện rất mau lẹ.

Tới năm mười tám tuổi, tổng cộng theo học được đúng năm năm, công phu võ nghệ của Trấn Quốc, Bảo Quốc đã đạt mức độ cao siêu, Thiên Không bèn cho hai đồ đệ hạ sơn.

Khi anh em Chu thế tử ở Kim Lăng theo thầy ra đi thì Lan Anh Quận chúa còn nhỏ tuổi. Nay trở về không thấy em đâu liền hỏi tự sự.

Vợ chồng Thuận Vương sung sướng trông thấy hai con trai đã lớn, nghiêm nhiên trở thành hai tay hảo hán, mỹ mạo ngồn ngộn như đôi hạc trắng.

Thuận Vương hỏi:

- Hai con lên La Phù Sơn được trên hai năm, thì bỗng dưng một sang nọ Lan Anh mất tích.

“Cung nữ lợm được ở đầu giường mảnh giấy có ghi mấy chữ: “Bần đạo đem Quận chúa đi truyền võ nghệ, chừng nào thành tài sẽ cho hạ sơn về giúp Vương gia lập nghiệp Đế.

Vị tu sĩ nào đó không ký tên hoặc để địa chỉ, nên ta không thể cho người đi tìm kiếm được. đành chờ xem sao. nay hai con trở về, ta và mẹ con cũng đỡ buồn được phần nào tuy còn vắng mặt em con, chớ trước đây, cung điện rộng thênh thang mà chỉ có hai vợ chồng già, buồn không kể xiết. Đã có lúc ta muốn cho người lên La Phù Sơn xin phép Thiên Không đại sư cho các con trở về Kim Lăng, nhưng nghĩ đến tiền đồ của các con sẽ thay ta, nên đành nén tâm rán chịu chờ đến ngày nay, hai con thành tài trở về.

Trấn Quốc nói:

- Vương phụ và mẫu thân cũng chẳng nên buồn, vài năm nữa thế nào em con cũng trở về. Lúc đó sẽ nghiêm nhiên là một Quận chúa đã lớn, tài mao song toàn có thể giúp Vương phụ trong cuộc trường chinh, thiết tưởng sự chờ đợi này cũng chẳng uổng công.

Thuận Vương khen phải, rồi đem tình hình quân đội hiện kể cho Hai thế tử nghe.

Công việc làm trước nhứt của Trấn Quốc và Bảo Quốc là hạ lệnh cho viên quan phụ trách việc đúc vũ khí, lựa chọn lấy mấy người thợ chuyên môn thiệt giỏi để đúc hai

cây thuyền thương theo phương pháp riêng do Thiên Không sư phụ truyền lại, và lựa chọn mấy con chiến mã cực tốt vừa ý muốn. Sau nữa là việc sửa soạn mấy bộ khôi giáp cho thiệt vừa.

Trấn Quốc và Bảo Quốc còn tình nguyện hàng ngày làm việc dưới trướng Hoàng nguyên soái để thêm kinh nghiệm.

Hoàng Bách Thắng vốn sẵn lòng quý mến hai người nên dạy bảo cho cả hai thấu triệt cách thức tổ chức quân đội, luyện tập chư tướng thế nào.

Chẳng bao lâu Trấn Quốc, Bảo Quốc đã trở thành hai viên thiếu niên hổ tướng thao lược gồm tài.

oOo

Ở phía tây tỉnh Van Nam, thuộc Quan Đồ huyện, rừng rậm núi cao có ngọn Long Sơn sừng sững, vách đá chơm chөрm, suốt tháng quanh năm lúc nào cũng có mây phủ lấp đỉnh núi nên chưa ai có ước lượng được chiều cao của núi ấy là bao nhiêu.

Thoạt nhìn, ai cũng tưởng ngọn núi ấy đá thiêu hiễm ấy không có đường lên, nhưng trái lại thỉnh thoảng vẫn có một vài cỗ ngựa thồ do thổ dân miền ấy tải mấy thứ thực vật theo con đường nhỏ khúc khuỷu quanh co từ phái sau lên một ngôi chùa xây bằng gạch xanh ở lưng chừng núi.

Vị Thiên sư trưởng tự ấy là một vị lão ni cô, không ai ước lượng nổi đã bao nhiêu tuổi.

Chỉ biết vị Thiên sư ấy tóc đã bạc như cước, da dẻ hồng hào, ít nếp nhăn, cặp mắt sáng ngời lóng lánh như hai vị tinh tú, tai to má đầy, thùy châu trề xuống gần chạm vai. Vóc người tầm thước, nhưng đầy đặn khỏe mạnh tỏ ra có một sức mạnh tiềm tàng đáng kể.

Vị lão ni cô ấy không phải ai xa lạ, chính là Thượng Thái đệ nhứt môn đồ của Nhứt Khánh thiên sư.

Nhứt Khánh và Trí Dõng thiên sư (sư phụ của Chiêu Đức sư trưởng Thiếu Lâm Tự hiện thời) là bạn đồng môn, Trí Dõng đứng hàng trên.

Nhứt Khánh đi chu du thiên hạ ưa thích cảnh Long Sơn lên thám hiễm thấy Long Sơn tự bỏ phế bèn bỏ tiền ra sửa chữa, trụ trì luôn tại đó.

Nhứt Khánh thiên sư thọ chín mươi một tuổi mới tịch.

Đệ nhứt đồ đệ là Thượng Thái lên thay.

Các ni cô trong Long Sơn tự không có bao nhiêu, trên dưới mười người. Người nào cũng có võ nghệ chân truyền, tuyệt luân.

Tuy ở riêng chùa, nhưng cùng môn phái Thiếu Lâm Tự nên cách thức luyện tập ở đó nhứt nhứt y hệt bên Tung Sơn.

Theo thường lệ, sáng nào mọi người cũng tập luyện ở sân sau chùa.

Thượng Thái thiên sư ngồi trên bồ đoàn dưới hiên chùa quan sát toàn thể.

Bà chăm chú nhìn nữ đồ đệ trẻ tuổi và xinh đẹp nhứt trên sân đang từ hô hấp luyện sáu mươi tư thế nội công.

Người này trạc tuổi trăng tròn, vận võ phục màu nâu, màu của nhà chùa, tóc để dài quấn ngược lên đỉnh đầu:

- Thượng Thái khê gật đầu mỉm cười, gọi bảo thiếu nữ.

- Lan Anh con! Thử phi hành thuật ta coi nào.

Vừa luyện xong bài tấn nội công, Chu Lan Anh vì chính nàng được Thượng Thái thiên sư đem về truyền dạy võ nghệ - chấp tay phi thân lên cành cây lớn ở gần sân.

Thiên sư nhìn theo quan sát xem lá cây có bị rung động không?

Từ cành cây, Chu Lan Anh phóng người chuyền xuống mái ngói, rồi từ từ chạy lại trên mái ngói, có lúc nàng nhảy vọt lên cao rơi xuống ngói như chiếc lá rụng.

Thiên sư vỗ tay ra hiệu xuống.

Lan Anh đáp người xuống sân ngay trước thềm nhà.

- Được rồi. Một năm nữa con sẽ về Kim Lăng. Từ nay trở đi, bất cứ giờ giấc nào ta sẽ thử con. nên thận trọng.

Chu Lan Anh vâng lời lui ra, tiếp tục tập luyện các môn khác.

Đêm rằm tháng Tám, chị Hằng lơ lửng trên không trung giải ánh sáng vàng khắp vùng rừng núi nhấp nhô. Gió quanh quất lùa trong rừng thông bật lên tiếng vi vu buồn rười...

Ngồi dựa lưng vào thành đá bên sườn núi nơi cách cửa phòng nàng độ vài trượng, Chu Lan Anh say sưa ngắm cảnh non cao hùng vĩ, rừng biếc bao la đẹp như bài thơ dưới ánh trăng vàng lung linh.

Bấm đốt ngón tay, nàng lẩm nhẩm nói một mình.

- Thời gian trôi lẹ thiệt! Quanh đi, quẩn lại, mới ngày nào mà nay đã sáu thu tròn.

Bất giác nàng mỉm cười nghĩ lại sáu năm về trước.

Hồi đó mới lên mười, nàng chạy tung tăng đùa nghịch trong cung điện rộng thênh thang giữa đám cung nữ hân hoan đêm Trung Thu Vọng Nguyệt.

Đêm ấy nàng thức khuya lắm, theo Vương phi ra Ngự Uyển, nơi có bày cỗ thưởng trăng, đèn treo, hoa kết muôn hồng ngàn tía làm nổi bật cung nữ áo màu xiêm trắng, giải lụa phất bay dưới làn gió nhẹ, xa trông chẳng khác chi Tiên nga nơi cung quảng.

Thế rồi, nàng mỗi một ngủ thiếp đi lúc nào không biết trong tay mẹ, để sáng hôm sau bừng mắt dậy hết sức ngạc nhiên, sợ hãi trong một căn phòng thô sơ...

Kìa đây cũng đêm cũng mền đủ ấm, nhưng không phải những thứ gấm lụa nàng thường dùng quen mắt...

Quay sang bên định nhòm dậy xem sao, thì thấy bên giường, một vị lão ni sắc diện hồng hào, hiền từ như Đức Phật, đang mỉm cười âu yếm nhìn nàng:

- Lan Anh con đã dậy đó ư?

Nàng mếu máo muốn khóc, nhưng với một giọng ấm áp, lão ni vuốt tóc nàng:

- Đừng sợ hãi con ạ! Gần thầy cũng như cạnh mẹ... Ta là sư phụ của con đó.

Thấy lão ni hiền hậu nàng đỡ sợ trấn tĩnh lại, nhưng vẫn không khỏi láo liên nhìn khắp căn phòng.

Mở mền ra bế nàng vào lòng, lão ni nhẹ nhàng nói:

- Con sẽ mến nơi non cao am vắng thanh tịnh này như ở cung điện đất Kim Lăng.

Vững tâm hơn lúc mới tỉnh dậy, nàng thở thê:

- Thưa sư phụ đây là đâu? Mẫu thân đâu? Gọi mẫu thân hộ con đi...

Lão ni vỗ về:

- Mẫu thân ở Vương phủ không lên đây. Nơi đây là một ngôi thiền tự xa.. xa lắm. ta đem con về đây để truyền võ nghệ như các anh con vẫn học ấy mà.

Nghe lão ni nói đến võ nghệ, nàng chợt nhớ đến Trấn Quốc và Bảo Quốc thường ngày tập luyện võ nghệ do một võ sư chỉ bảo... Chính nàng cũng tập theo hai anh, nhưng không được chuyên cần, buổi tập, buổi nghỉ.

- Đại huynh và sư huynh không lên đây sao hả sư phụ.

Lão ni mỉm cười lắc đầu:

- Không. Trấn Quốc và Bảo Quốc cũng lên núi như con, nhưng không ở đây. Con chịu khó ở lại học, chừng nào trở về sẽ giỏi... giỏi hơn cả sư phụ ở Vương phủ.

Nàng chợt nhớ một hôm võ sư nhảy lên mặt tường cao, và từ đó vẫn ước ao nhảy cao được như vậy.

- Thừa sư phụ, luyện võ nghệ ở đây con có thể nhảy cao lên mặt tường không?

- Con sẽ nhảy cao hơn thế nữa, bay nhẹ nhàng như con chim... Thôi, con đừng sợ nhé, ta thương quý con lắm.

Lão ni bế gọn nàng trong tay, vuốt ve làn tóc tơ. nàng nín thính.

Giữa lúc ấy, một lão phụ vẻ mặt hiền lành bước vào. Người ấy nói:

- A, Lan Anh đã dậy đó à? Nào ra đây tôi rửa mặt cho và ăn điểm tâm kéo dỏi.

Nàng lo lắng nhìn lão ni.

- Con đừng sợ. Đây là Lý mẫu sẽ trông nom con. Muốn gì con cứ hỏi nhé. Bây giờ, con theo Lý mẫu ra rửa mặt ăn sáng nghe?

Nàng ngoan ngoãn theo Lý mẫu ăn sáng xong rồi lại cùng lão ni tung tăng đi xem khắp trong chùa.

Vào tới sân trong, nàng thấy chín mười người ni cô già có, trẻ có, đang tập luyện võ nghệ.

Mọi người kính cẩn cúi chào Lão ni và xúm lại vui vẻ hỏi chuyện nàng.

Một ni cô bế nàng đứng lên, bảo:

- Sư muội ở lại chùa, tập võ vui lắm. À, có muốn lên kia nhìn chung quanh không?

Ni cô vừa nói vừa chỉ nóc mái chùa.

Nàng gật đầu, Ni cô bảo nàng nhắm mắt lại. Nàng làm theo, thấy gió vù bên tai rồi lại như thường.

- Nào, bây giờ, sư muội mở mắt ra coi.

Nàng mở mắt nhìn thì thấy ni cô đứng chót vót trên nóc cao vời vợi. Cảnh núi rừng bát ngát hiện ra trước mắt nàng...

Dưới sân, mọi người vẫy nàng và vỗ tay cười:

- Ni cô hỏi:

- Sư muội thích không? Ít nữa, sư muội cũng nhảy được như ta và chạy khắp ngọn núi này. Ngọn núi lia.

Nàng thích quá gật đầu:

- Ni cô bế nàng đi từ đầu nọ sang đầu kia trên nóc cho nàng xem rồi bảo nàng ôm chặt lấy cổ và nhắm mắt lại.

Lúc mở mắt ra thì đã thấy đứng dưới sân với mọi người rồi.

Từ đó, nàng ở lại chùa. Lâu dần, nàng bắt quen, vui vẻ như thường...

Ngoài thì giờ học võ, lão ni Thượng Thái còn dạy nàng học chữ và kinh kệ phổ thông.

Một năm sau, nàng thấy khỏe mạnh hơn khi còn ở Vương phủ nhiều, việc gì cũng tự làm lấy, chớ không ỷ lại như trước nữa.

Thấm thoát sáu năm trường!

Từ một cô gái nhỏ bé, nay nàng đã nghiệm nhiên thành một thiếu nữ xinh đẹp khỏe mạnh, trong tay sẵn có bản lĩnh tuyệt vời.

Cảnh vật nơi cung điện trong Vương phủ Kim Lăng đối với nàng, nay chỉ là một bóng hình phai lợt, tuy nàng vẫn canh cánh nhớ mẹ...

Nàng nhớ Vương phi vì ngay từ thuở thơ ấu, nàng gần mẹ, được chiều chuộng nhiều hơn là Vương phụ chỉ thỉnh thoảng mới hỏi tới nàng.

Hiện thời, cảnh Phật đường yên tĩnh giữa miền sơn cước hoang vu, bạn bầu với những tu sĩ tánh tình hiền đức, học thức uyên thâm, nàng cảm thấy tâm hồn nhẹ nhàng sung sướng hơn trên lụa dưới là, nơi cung điện lầu vàng các ngọc lộng lẫy nguy nga.

Chu Lan Anh nhìn cảnh trăng sơn cước, trí óc liên miên nghĩ ngợi:

- Sư phụ dặn ta nên thận trọng phòng khi người thử thách, mà quá nửa năm nay rồi cũng chẳng thấy gì. Lạ thiệt!

Bỗng cơn gió từ khe núi thổi tới, nàng rùng mình trở vào phòng lấy áo choàng.

Vừa đi được mấy bước thì chợt nghe có tiếng chân chạy nhẹ phía sau. Nàng vội quay phắt lại.

Hai người bịt mặt vận dạ hành đen tay kiếm tuốt trần, từ sườn núi chạy tới.

- Lan Anh! Hãy dừng bước, mi chạy đâu cho thoát! Coi kiếm ta đây...

Chu Lan Anh vội vàng nhảy vọt vào phòng với thanh kiếm treo tường tuốt ra liệng bao kiếm lên giường, rồi đứng chắn ở cửa phòng:

- Các người là ai, ta có thù chi mà tới đây gây chuyện?

Một trong hai người quát lớn:

- Tiện tì còn chối leo lẻo để tránh cái chết. Mau ra đây cho ta lấy thủ cấp về người đã bị cha người sát hại!

Chu Lan Anh nghĩ thầm: “Quái! Cha ta sát hại ai? Định báo thù sao chúng không xuống Kim Lăng, mà lại tìm ta ở nơi sơn cốc này! Mặc, hãy đánh cho chúng biết tay kéo ngạo mạn quá!

Nghĩ đoạn, nàng nhảy vọt ra khỏi hiên nhà.

Người kia nói:

- Nơi này chật hẹp quá! Có giỏi lên đây.

Hai người phi thân lên nóc nhà loang loáng như hai bóng ma.

Chu Lan Anh phi thân lên theo, hơ kiếm nhằm chân tình địch quơ mạnh.

Hai người lạ vừa đặt chân xuống đỉnh nóc nhà thì bị luân nhát kiếm lẹ làng ấy. Không nhảy tránh, một người chống kiếm đỡ, còn người kia chém luôn một nhát xuống ngang vai.

Lan Anh thu kiếm về gạt và nhơn dịp đối phương hở trung bộ, thọc luôn một mũi kiếm vào bụng theo thế Bạch Xà Nhập Động khiến người ấy nhảy lùi mấy bước tránh đòn.

Nhưng người thứ hai đã áp tới co chân đạp vào sườn Lan Anh.

- Nàng hồi bộ, đưa tay tả gạt ngọ đạp ấy đồng thời tay hữu thích luôn mũi kiếm vào cổ hoạn đối phương. Đòn đánh vừa lẹ vừa nguy hiểm. Người kia vội đưa kiếm lên gạt. ba người ba cây kiếm quấy tròn lấy nhau chiến đấu rất hăng hái, không ai chịu nhường ai. Ba lưỡi kiếm hòa lên thành ba đạo hào quang rít lên như tiếng gió gào, va vào nhau chí chát lóe lửa. Trận tranh hùng ác liệt diễn ra dư trăm hiệp, bất phân thắng phụ.

Chu Lan Anh càng đánh càng dẻo dai, tả xung hữu đột đông kích tây công kiếm pháp vô cùng nhập diệu.

Nàng nghĩ.

- Quái lạ! Sư phụ và các vị sư tử đâu mà không lên trợ chiến. Khí giới gạt vào nhau vang dậy cả toàn khu, chẳng lẽ không một ai nghe thấy sao?

Bỗng hai kẻ lạ mặt gạt kiếm Lan Anh:

- Khá lắm! Bấy giờ không thắng nổi nhưng lần sau chúng ta sẽ tới lấy đầu!

Dứt lời chúng phi thân sang nóc đại điện chuyển xuống sân trước băng cồng chạy vào bóng tối mất hút. Chu Lan Anh đuổi theo ra tới đó quanh quẩn tìm kiếm một hồi rồi mới phi thân vào chùa vô phòng riêng. Chị Hằng lơ lửng giữa không trung là nhơn chứng độc nhứt trận đấu ác liệt vừa qua. Sương rừng khí núi bốc lên đã cao hòa với ánh trăng xuống tạo thành một lớp phấn đục bao phủ khắp ngàn cây...

Chu Lan Anh đóng chặt cửa phòng lại, tra kiếm vào bao để xuống đầu giường. Nàng vừa thay áo vừa nghĩ.

- Hai kẻ lạ mặt nào nam chẳng ra nam, nữ chẳng ra nữ, tới tận nơi đèo heo hút này kiếm ta để báo thù là nghĩa lý gì! Cả chùa đi đâu vắng ngắt? Đành rằng ngủ sớm, nhưng không lẽ ngủ say đến nước mê mết thế ư?

Chợt nhớ ra điều gì, nàng lẩm bẩm.

- Hay là sư phụ thử ta đây? Ô, kiếm pháp của hai người hồi nãy đặc Thiếu Lâm tự. Nhưng cứ gì đồng môn, đồng phái mà chẳng thì ghét lẫn nhau.

- Được rồi, mai chú ý xem thái độ sư phụ và các sư tỉ thế nào sẽ biết ngay khó gì!

Chu Lan Anh nghĩ đoạn mỉm cười, tắt đèn lên giường đi ngủ.

Hôm sau, nàng dậy sớm như thường, ra sân cùng mọi người tập luyện.

Thượng Thái thiền sư vẫn ngồi nghiêm chỉnh quan sát, điềm nhiên như không biết chi về trận tranh đấu đêm qua trên chùa.

Chờ mọi người luyện tập xong giải tán, Chu Lan Anh cũng xách kiếm, kích về phòng, Thiền sư gọi lại hỏi:

- Con có biết đêm qua đấu chiến cùng thù nhơn nào không?

- Bẩm không, tự xét con lớn lên ở trên Long Sơn thì còn có thù hiềm với ai nữa! Hai tên thích khách đêm qua nói có thù với cha con nhưng không hiểu chúng làm thế nào biết con ở Long Sơn mà tìm đến nơi được.

- Con có nhận xét việc chi khác thường không?

Ngẫm nghĩ giây lát, Chu Lan Anh nói:

- Họ bịt mặt nên không nhận biết được ai cả, song lối đánh như người đồng phái vậy...

Nàng vừa dứt lời thì có tiếng quát ở phía sau.

- Chu Lan Anh hãy ra đây cùng ta tử thí.

Vội quay lại nhìn, Lan Anh thấy hai người vận dạ bành và bịt mặt đêm qua.

Hai người đó cười khanh khách, kéo khăn che mặt xuống. Lan Anh nhận ngay ra là đệ nhứt và đệ nhị sư tử.

Bây giờ Lan Anh mới hiểu, nhìn hai người nguýt dài.

- Đêm qua thiếu chút nữa ngu muội táng mạng về tay kiếm của nhị vị.

Long Sơn tự đệ nhứt môn đồ là Trí Thông cười khanh khách.

- Sư muội trả đòn khiến tôi đỡ gạt trối chết còn muốn gì nữa.

Đệ nhị môn đồ Trí Viễn nói:

- Thiệt vậy đó, đời ai lại đùa nhau mà đánh nhau toàn đòn chí tử. Hiếu sát thật.

Chu Lan Anh cũng mỉm cười:

- Nhị vị sư tử đến bất ngờ khiến ngu muội hết hồn còn trách ai hiếu sát nữa.

Thượng Thái thiên sư chậm rãi bảo Lan Anh:

- Chính ta cho nhị vị sư tử thử Lan Anh. Từ nay con có thể hạ sơn được rồi.

Nghe nói tới hai tiếng hạ sơn, Lan Anh ngẩn ngơ:

- Bẩm sư phụ, con lớn lên giữa nơi am thanh cảnh vắng, quen với nếp sống thiền môn u tịnh, xin sư phụ cho con thể phát để sớm hôm được theo người tụng niệm trước Phật đài.

Thượng Thái vẫy tay ra hiệu cho Trí Thông, trí Viễn lùi bước, rồi bảo Lan Anh:

- Con ngồi xuống đây ta bảo.

Dựng cây phương thiên kích vào bên cột hè, Chu Lan Anh chống kiếm ngồi dưới chân sư phụ.

- Lan Anh con! Muốn gì cũng phải có duyên kiếp mới được. Duyên thiên tiên, nợ trần tục mà đối với con, nợ trần rất nặng nề thì con định khoác áo từ bi lánh trần ai sao được.

- Cuộc đời của con nay mới kể như bắt đầu, vậy nói chuyện yếm thế chắc không hợp lúc.

- Đành rằng nghĩa thầy trò khăng khít nhưng tình mẫu tử khó quên, thế nào con cũng phải về Kim Lăng, Võ thuật con đã thâm nhận được suốt sáu năm trường trên Long sơn này, sẽ giúp con rất nhiều trong tương lai.

- Chồng con sẽ là một người quan cao lộc trọng cũng như con sẽ là mệnh phụ của triều đình, nếu con không trái mệnh trời.

Lan Anh chú ý nghe.

Thiền Sư thiên sư hỏi gặng.

- Con nghe không! Mệnh con rất lớn sau này nếu con không trái mệnh Trời.

- Dạ bẩm sư phụ, nghĩa là thế nào?

Thiền sư chậm rãi:

- Lẽ cố nhiên, ta đưa con về đây lúc con còn thơ ấu nên không hiểu chi cả về Kim Lăng, Nay đã khôn lớn, con cố ghi nhớ những lời ta dạy theo cho đúng và chẳng nên tiết lộ cùng ai.

- Trước hết, Thuận Vương cũng đang mưu phản Triều đình, cốt ý chiếm ngôi Hoàng đế. Về tới Kim Lăng, nhắc nhìn qua tình hình, con sẽ hiểu ngay...

Chu Lan Anh giật mình biến sắc.

- Cha con sẽ mưu phản Triều đình? Sống trong lụa là vàng bạc không thiếu có khác chi Vua, mà Cha con mưu phản để ô danh lưu lại ngàn thu.

Thiền sư gật đầu:

- Đúng vậy! Sự thật phũ phàng như thế đó, con ạ. Hành động này của vị Vương gia sẽ gây nên cuộc huynh đệ tương tàn, âu đó cũng là vận nước phải trải qua một thời kỳ điêu linh.

Chu Lan Anh lo lắng.

- Thưa, không có cách nào gián tiếp ngăn nổi cha con để tránh cuộc can qua tai hại đó sao?

- Kim Lăng ngày nay là cả một bức thành đồng vách sắt, binh hùng tướng mạnh. Cung điện chi chít, cơ quan đầy rẫy, đặt hết vòng trong, vòng ngoài phòng thích khách. Sự đột nhập cung điện ấy không dễ dàng. Phải qua năm cửa ải do Ngũ Hổ tướng trấn giữ mới vào tới trung tâm. Dưới quyền mỗi hổ tướng còn có nhiều viên tướng khác phụ tá vô cùng mạnh mẽ. Trừ phi...

Chu Lan Anh nghiêm trọng.

- Trừ phi... sao thừa sự phụ.

Thiên sư dịu nét mặt, để tay lên vai đồ đệ:

- Trừ phi có một người tay chân của Thuận Vương hiểu rõ bản đồ nơi cung điện ấy làm nội ứng. Theo ta dự đoán, có mấy người khả dĩ biết hết đường đi, lối lại trong cấm thành. Đó là quân sư Tôn Hoàn, người đã lập thành bản đồ xây dựng ấy, anh em Thế tử Trấn Quốc, Bảo Quốc, Vô địch tướng quân Hoàng Bách Thắng, và người cuối cùng nữa là... là con.

Chu Lan Anh giựt mình.

- Rồi Kim Lăng từ năm lên mười, cho tới nay vẫn ở đây hầu sự phụ, làm thế nào con biết được việc tối ư quan trọng ấy.

Thiên sư mỉm cười:

- Chừng nào hạ sơn, về tới Kim Lăng, Thuận Vương sẽ trao cho con nhiệm vụ canh phòng nơi trung tâm cung điện như Trấn Quốc và Bảo Quốc. Do đó, con sẽ biết bản đồ toàn thể năm cửa ải đó.

Chu Lan Anh lo nghĩ:

- Thừa sự phụ, bên Trung bên Hiếu con biết chọn bên nào? Trong trường hợp khó khăn của con, hành động thế nào cũng là phải và cũng là trái, khó nghĩ lắm. Chi bằng sự phụ cho con thế phát theo hầu người tại đây để khỏi vướng sầu tụy lực... Như vậy, có lẽ hay cho đời con, hơn là trở về Kim Lăng sống trong cảnh lưỡng nan.

Nói tới đây, Chu Lan Anh rơm rớm nước mắt khóc.

Thiên sư kéo nàng vào gần bồ đoàn.

- Số là ta chưa nói hết, nếu con biết rõ sự thật về tông tích của con, chắc con không buồn nữa.

Chu Lan Anh ngơ ngác không hiểu.

Thượng Thái thiên sư nói tiếp:

- Lan Anh! Con không phải họ Chu! Thuận Vương và Vương phi nuôi con từ khi còn bế ngửa, nhưng không sanh ra con.

Lan Anh nghi ngờ hỏi:

- Thế con họ gì? Cha mẹ con ở đâu?

Thiên sư buông xõng.

- Họ Nhạc. Nhạc Lan Anh, dòng dõi Trung Hiếu Vương Nhạc Phi khi xưa...

Lan Anh úp tay vào mặt khóc òa lên.

Thượng Thái thiên sư vuốt tóc nàng, an ủi.

- Dòng máu trung thần chảy trong huyết quản con, con nên vui, chớ sao lại buồn! ta mừng cho con đó... Con còn nhớ người nữ mẫu ở Kim Lăng không.

Lan Anh chùi nước mắt.

- Con còn nhớ. Nữ mẫu của con họ Vương và lúc còn nhỏ con thường gọi là Vương Má má.

Thiên sư gật đầu:

- Ủ. Tên người ấy là Vương Ý Lan. Hiện còn chờ con tại cung điện Kim Lăng. Hỏi người ấy con sẽ biết rõ hết lai lịch. Con nên bí mật và hết sức thận trọng, kéo bị hại bởi Thuận Vương đó... Sang xuân, ta sẽ cho con hạ sơn. Mọi việc sau này, con nên tùy nghi hành động theo lương tri.

Nhạc Lan Anh toan hỏi thêm nữa, nhưng Thiên sư đã nhắm mắt lại tham thiền.

Hiếu ý, nàng nhón nhén đứng lên xách kiếm và họa kích về phòng.

Tháng Chạp năm ấy, một hôm trời đã xế chiều. Nhạc Lan Anh đang cùng mấy sư tử đang thờ thần ngoài cổng chùa thì có một vị đạo trưởng tiên phong đạo cốt dong dỏng cao, tóc búi ngược, lưng đeo bấu kiếm, thong thả theo đường mòn lên chùa.

Mấy ni cô vội bấm Nhạc Lan Anh quỳ cả xuống lạy.

- Sư bá giáng lâm, chúng con không biết xuống đón, thiệt đắc tội muôn vàn.

Cất giọng trầm trầm, đại trưởng nói:

- Bất tất phải dùng đại lễ, đứng cả dậy mau! Sư trưởng có nhà không?

- Dạ có. Thiên sư ở hậu sảnh, kính mời sư bá vào.

Vị đạo trưởng vừa bước xuống cổng chùa thì Thượng Thái thiên sư đã từ trên đại điện bước xuống sân nói lớn:

- Lâu lắm mới gặp, chẳng hay đạo hữu từ đâu qua đây? Biết trước sẽ có khách phương xa, nhưng không đoán ra là ai cả.

- Bần đạo từ Thành Đô tới! Chuyến này định sang thăm Đông thăm Chiêu Đức sư trưởng, nên xuống thẳng đây đón đạo hữu cùng đi.

- Bần tăng cũng đang định sang giếng sẽ giếng Tung Sơn một phen. Âu là ta cùng đi. Đạo hữu nán lại bản tự nghỉ ngơi, qua tết lên đường luôn thể.

- Bần đạo xin vâng lời. Chẳng mấy khi được qua Tết ở Long sơn... Hình như đạo hữu mới khâu nạp một đồ đệ nữ, phải không?

- Dạ sang giếng này tẻ đồ cũng hạ sơn.

Dứt lời, Thiền Sư gọi Nhạc Lan Anh tới, chỉ vị đạo trưởng nọ.

- Đây là Đức Võ Thượng Nhơn ở Quan ngoại tới. Con có phước lắm mới được gặp đó.

Nói đoạn, Thượng Thái mời Đức Võ Thượng Nhơn xuống thiền phòng kể lai lịch Nhạc Lan Anh cho nghe.

Thượng Nhơn ở lại Long Sơn sang hạ tuần tháng giêng năm sau mới cùng Thượng Thái và Nhạc Lan Anh xuống núi.

Thượng Thái trao việc điều khiển Long Sơn tự cho ni cô Trí Thông.

Phải rời nơi thiền am quen thuộc, nơi mà nàng đã trưởng thành dưới bóng từ bi, để trở về sống nơi gò bó trong cung điện Kim Lăng, không họ hàng và khăn gói, tay cầm họa kích, nàng tần ngần nhìn căn phòng mộc mạc, xinh xắn, ấm cúng mà tại đó nàng đã sống sáu xuân trường. Kìa phiến thạch bàn nhẵn lì ở bên sườn búi, nọ gốc thông cổ thụ trước phòng, nơi mà nàng vẫn ưa ngồi khi nhìn trăng vàng giải ánh khắp ngàn cây hoặc lúc nghe làn gió nhẹ lùa trong lá thắm. Những thứ đó, nàng sẽ rời nó để đi tới một nơi mà nay đã hoàn toàn xa lạ với nàng. Mấy ngày trước khi hạ sơn, Lan Anh thơ thẩn khắp đó đây trong Long Sơn tự, như cố ý ghi nhớ lấy từng ly từng tí trong trí ức nàng. Chuyến này ra đi vạn dặm, biết bao giờ nàng mới trở lại chốn thiền âm u nhã này.

Hôm theo thầy hạ sơn, mọi người ra tiễn đưa ngoài cổng chùa, Nhạc Lan Anh rừng rừng mắt lệ, ghen ngào nói chẳng lời từ biệt. Nàng cầm tay Lý mẫu tần ngần không muốn lên đường, đến nỗi Thượng Thái thiền sư phải quay lại giục hai người mới rời tay hẹn ngày tái ngộ.

Kẻ đi muôn dặm quan san.

Người chờ khuất bóng, lòng man mác sầu.

Ngày đi đêm nghỉ ngao du, mấy tháng sau ba người mới tới Kim Lăng.

Thượng Thái bảo Lan Anh:

- Thầy trò ta chia tay nhau. Con cứ về thẳng Vương phủ và nhớ lời dạy bảo tức là không phụ ta. Dòng dõi tướng quân, con nên cương quyết, ủy mị theo thói nữ nhi thường tình làm chi. Thế nào thầy trò ta cũng còn hậu hội. Đi đi con! Không biết đường, hỏi thăm, ai cũng biết Vương phủ ở đâu.

Nghe lời nghiêm nghị rắn rỏi của sư phụ, Lan Anh không dám lộ hơn tình. Nàng quỳ lạy từ biệt Thượng Thái và Đức Võ, hăng hái vào thành.

Phố xá đông đúc, người đi kẻ lại sầm uất, nhà cửa san sát khác hẳn với cuộc sống u tĩnh trên Long Sơn.

Lan Anh nhút định không hỏi thăm. Nàng vác kích đi lang thang, ngây ngô định ý cứ nơi nào có dinh thự lớn nhất là đến.

Khách qua đường thấy thiếu nữ xinh đẹp vận võ phục, lưng đeo kiếm và hành lý, vai vác kích thì ai cũng lấy làm lạ chăm chú nhìn. Họ cho nàng là cô gái giang hồ mãi võ từ xa đến địa hạt Kim Lăng kiếm ăn.

Không chú ý, Nhạc Lan Anh ngó ngang, ngó dọc, hết phố nọ qua phố kia. Hồi lâu, nàng đi đến một nơi tường cao, hào sâu các nóc điện lầu các nguy nga nhô lên khỏi mặt đường, trùng điệp. Nhằm cổng chính, Lan Anh tiến thẳng tới đọc hai chữ “Vương phủ” đắp bằng đá xanh. Trước cổng, mấy tên lính canh vác dao đi đi lại lại nghiêm chỉnh. Nhưng cũng có mấy tên không phải phiên canh, bắc ghế ngồi dưới chân tường.

Thấy Nhạc Lan Anh dòm dòm ngó ngó, một tên lính bả lả hỏi:

- Kìa, cô em, dòm ngó kiếm... ai thế?

Lan Anh cười thầm, giả dờ không nghe thấy làm thinh...

- Cô em xinh đẹp nhường này mà điếc hủ... Kiếm ai thế? Người nào được cô em kiếm, thiệt tốt phước quá! Ngoan nói thiệt anh nghe nào?

Dứt lời, tên lính xun xoe, suýt xoa, nuốt nước miếng ừng ực phát tức cười.

- Hỏi ai à? Tôi muốn hỏi một người lớn ở trong này này.

Tên kia run rẩy.

- Ai, ai thế... hử cô em?

Lan Anh cố nhin cười:

- Tôi muốn hỏi người nào phụ trách đoàn lính canh ở đây... Làm ơn...

Ngắt lời, Lan Anh tên lính đó cười ngất.

- Thế thì phước cho tôi quá! Hì... hì. Chính tôi đây. Cô em cứ trông sắc áo của tôi cũng đủ biết... tôi là ai rồi. Hì... hì...

Thấy đôi mắt tròn tròn, rồi cười sằng sặc.

- Gớm cô em này ghê quá. Nhìn cao thế. Nhị vị Thế tử đâu có quen với cô em? Ai ngờ ăn mặc như vậy mà cũng nhiều tham vọng nhỉ.

Mấy tên lính đứng gần bức thành phá ra cười như nắc nẻ.

Nhạc Lan Anh nghiêm nét mặt.

- Thầy đội có trả lời tôi hay không? Nên cẩn thận kẻo có hậu quả xấu đó!

Thầy đội cười ngất.

- Gớm! Cô em này lại biết đạo nạt nữa! Ghê thiệt! Ghê thiệt! Đây nhé, nhị vị Thế tử ở cả trong cung, đang tiếp các tiểu thư thiên kim xa lụa là, vàng ngọc giắt đầy người. Cô em nghe rõ chưa?

Nhạc Lan Anh mỉm cười:

- Ô, nghe rõ rồi, nhưng tôi vẫn cần gặp Thế tử, thầy đội vào báo giùm mau.

Thầy đội tiến tới gần lả lướt:

- Cô em lẳng nhăng quá, ta đã bảo mà không biết nghe. Thế tử nào tiếp cô em? Họa chẳng chỉ có ta... ư cô em.

Dứt lời, thầy đội đưa tay vuốt má Nhạc Lan Anh...

“Bốp... bốp...”

Bàn tay thầy đội chưa đụng tới người đẹp, thì bị hai cái tát như trời giáng bật hẳn người lại phía sau. Thầy đội đống người giây lâu, không nói lên lời, hai tay ôm máu ở hai bên rỉ rỉ chảy ra.

Mấy tên lính thấy thầy đội bị tát đau đều xô cả lại.

Nhạc Lan Anh quát:

- Đồ bọ, chúng bây muốn chết cứ trêu vào bản cô nương!

Thấy một thiếu nữ nhỏ nhắn mà dám động đến cổng Vương phủ dòm ngó rồi hành hung đội trưởng, tám tên lính cùng xô cả tới.

Viên đội trưởng tay bưng miệng đầy máu, la lớn:

- Các người bắt con tiện tì này cho ta mau! Hồn xược quá! Đùa có một chút thôi, mà nó dám đánh thiệt.

Bọn lính dạ rân. Ba tên trong phiên canh vác giáo, còn năm tên kia tuốt đao xông cả tới, quát tháo om sòm.

Nhạc Lan Anh cười nhạt:

- Lính tráng như bọn bây chỉ là đồ giá áo túi cơm, đàn áp kẻ yếu hèn chớ cô nương đây không sợ đâu nhé. Nào, tên nào có giỏi thì vào đây. Ta chấp cả lũ! Cho vào trại gọi thêm người ra đây, mau!

Tức quá, tám tên lính nhảy ùa vào đánh thiếu nữ, khiến mọi người qua đường dừng bước lại xem cũng phải lo thay cho con người ngọc xinh đẹp nhường kia, thì chống sao nổi bọn lính tráng như hùm beo ấy.

Nhưng Nhạc Lan Anh đã hoa tròn họa kích phương thiên một vòng.

Bọn lính đứa té ngựa ra đằng sau, đứa bị văng mất khí giới, ôm đầu chạy vào Vương phủ.

Thấy thiếu nữ dữ dội quá, tên đội trưởng cũng chạy ùa vào trong cổng phủ theo bọn lính.

Giữa lúc ấy, có tiếng vó ngựa từ trong phủ vọng ra. Ai nấy chú ý nhìn, thấy có hai người phi ngựa tới, theo sau là hai tên lính hầu.

Bọn lính la lớn:

- Kìa, nhị vị Thế tử.

Các người đang đứng xem ở cổng phủ đều tản mát ra xa.

Chu Trấn Quốc, Chu Bảo Quốc phi ngựa tới nơi thấy bọn lính tên nào cũng y phục xốc xếch, khí giới văng bừa bãi trên mặt đất, thì lấy làm lạ...

Lạ hơn nữa là thấy một thiếu nữ xinh đẹp, khí sắc hào hùng, vận võ phục màu nâu, lưng đeo kiếm và khăn gói, tay chống kích đằng hoàng đứng nhìn.

Trấn Quốc hỏi lớn:

- Đội trưởng đâu! Các người bỏ phiên canh sao vậy? Vì lẽ gì?

Bọn lính vội quỳ cả xuống đất tay chỉ thiếu nữ. Viên đội trưởng nói:

- Bẩm nhị vị Thế tử, con bé kia định xông vào trong cổng phủ, chúng con cản lại dè dặt nó dữ quá, chúng con địch không nổi...

Hai Thế tử nhìn quan sát.

Bảo Quốc cười lạt, bảo bọn lính:

- Chúng bây nói gian. Nếu người ta định đánh tan bọn bây để xông vào trong phủ thì khi bây thua chạy rồi, người ta còn đứng kia làm chi? Chắc có điều gì gian dối. Ta điều tra ra sẽ mất đầu cả lũ.

Bọn lính run sợ đứng cả lên. Trấn Quốc dặn nhỏ tên lính theo hầu. Tên này vâng lệnh quay ngựa trở vào.

Hai Thế tử thúc ngựa ra khỏi phủ môn, cả hai cùng dăm dăm nhìn thiếu nữ.

Nhạc Lan Anh nhận ngay ra Trấn Quốc và Bảo Quốc từ hồi nãy, vì hai chàng tuy có lớn nhưng nét mặt khổng thay đổi quá nhiều đến nỗi không nhận được. Vả lại vào La Phù Sơn theo học Thiên Không hòa thượng, anh em Thế tử cũng lớn rồi, Lan Anh quen mặt nhận được ngay. Trái lại, khi hai chàng rời Kim Lăng vào núi, Lan Anh mới có bảy, tám tuổi mà nay nàng lớn hẳn, từ nét mặt đến vóc người đều hoàn toàn thay đổi, thì không ai nhận ra được cũng phải.

Thấy hai người dăm dăm, chăm chú nhìn mình, Lan Anh cười thầm, nhưng vẫn hiên ngang đứng yên, nhìn lại. Nàng nghĩ: “Hai người này đã trở thành hai thanh niên hảo hán trông bề ngoài rất có tư cách. Tiếc thay, họ đã đứng về phía phản bội triều đình!

Trấn Quốc cất tiếng hỏi:

- Cô nương từ đâu đến đây? Tìm ai mà lại đánh lộn với lính canh phủ môn vậy?

Nghiêm nét mặt, Lan Anh đáp:

- Tôi từ xa đến đây tìm cha, mẹ và hai anh tôi ở trong này, không ngờ bọn lính canh này khinh bạc, nên tôi dạy cho chúng một bài học cần phải nghiêm chỉnh trong quân đội đó. Thiệt là không ngờ! Không ngờ!...

- Cô nương không ngờ sao?

Tôi không ngờ một Vương phủ lớn lao như vậy mà quân đội lại nhốn nháo, xằng bậy đến thế.

Anh em Trấn Quốc, Bảo Quốc đỏ mặt...

Bảo Quốc nói:

- Kẻ làm tội sẽ bị nghiêm phạt theo quân lệnh. Cô nương là người đã biết nghề cung kiếm thiết tướng chẳng nên căn cứ vào một kẻ xằng bậy mà xét đoán cả mọi người trong phủ này. Nếu không tin, xin mời theo chúng tôi điều tra và định đoạt tội lỗi cho

bọn quân lính phạm pháp như thế nào!... Nhưng người nhà cô tên chi, tôi sẽ kiếm giùm...

Đảo khóe mắt long lanh. Nhạc Lan Anh buông sáng mấy tiếng:

- Người nhà tôi là chủ nhơn toàn thể phủ thành cung điện này, nhờ nhị vị tướng quân vào kiếm giúp.

Bảo Quốc nhìn Trấn Quốc và trái lại, Trấn Quốc cũng ngẩn người nhìn lại Bảo Quốc không hiểu.

Giây lát nhận ra bộ võ phục màu nâu sẫm của thiếu nữ đầy bụi lại gói hành lý đeo trên vai rõ ra nàng từ xa lắm về đây, tiếng nói dễ nghe thanh tao quý phái, hai chàng chợt hiểu.

Trấn Quốc hỏi:

- Cô nương có thể cho chúng tôi biết quý tánh cao danh là gì không?

- Tôi họ Chu.

Mừng rỡ, hai Thế tử nhảy cả xuống ngựa lại gần:

- Chu Lan Anh! Không nhận ra ngu huynh sao? Trấn Quốc, Bảo Quốc đây mà.

Lan Anh giả dò ngẩn mặt ra nhìn kỹ, chỉ hai chiếc khuyên vàng ở tai hai người, rồi quỳ lạy:

- Té ra nhị vị hiền huynh mà ngu muội không nhận ra ngay, đắc tội muôn vàn. Chẳng hay Phụ Vương và Vương mẫu có được an khang không?

Hai thế tử cùng đỡ nàng dậy:

- Chúng ta xa nhau từ hồi còn thơ ấu nay lớn cả rồi, từ nét mặt đến dáng người cùng thay đổi thì nhận ra sao được. Ngay như ngu huynh đây cũng đành chịu, không nhận ra được hiền muội nữa là!... Hiền muội lớn hẳn xinh đẹp bội phần, chắc song thân thấy vậy cũng vui lòng lắm. Ta vào phủ kẻ mất nhiều thì giờ quá rồi.

Bảo Quốc dắt ngựa của chàng tới:

- Hiền muội lên ngựa này, để ngu huynh cỡi tạm ngựa của quân hầu cũng được.

Ba người vừa lên ngựa thì một đội quân từ trong phủ kéo ra tới phủ môn rầm rập đứng thành hàng chào.

Trấn Quốc gọi viên tiểu tướng:

- Tướng quân bắt toàn thể tiểu đội canh phủ môn giam về trại để ta định đoạt sau, và cắt một đội khác canh phòng phủ môn cho nghiêm chỉnh. Phạm quân luật sẽ xử tử!

Viên tiểu tướng vâng lệnh, cúi chào, quay đi thi hành phận sự.

Anh em Thế tử nhìn Lan Anh mỉm cười, có ý hỏi thăm nàng đã trông thấy quân luật trong phủ nghiêm minh chưa. Lan Anh cũng mỉm cười, thuật lại việc xảy ra hồi nãy cho Trấn Quốc, Bảo Quốc nghe.

- Ngu muội cố ý nhìn ngó hỏi thăm để xem mấy tên canh phòng nghiêm chỉnh không, ngờ đâu chúng lại hỗn xược như vậy.

Trấn Quốc nói:

- Quân lính như vậy đáng chém đầu!

Lan Anh vội nói:

- Yêu cầu huynh nghiêm phạt chúng thôi. Ngu muội không muốn có sự đổ máu ngay ngày đầu trở về nhà, hiền huynh hứa đi!

Ngẫm nghĩ giây lát, hai anh em Thế tử gật đầu:

- Hiền muội nói phải. Ngu huynh xin hứa theo ý hiền muội, cho chúng khỏi chết lần này.

Mải miết nhìn các từng lớp cung điện trùng trùng, điệp điệp, Nhạc Lan Anh nói:

- Trông Vương phủ khác trước nhiều. Hình như là mới xây cất lại, hay ngu muội hoa mắt sau nhiều năm sống trong thâm sơn cùng cốc?

Chu Trấn Quốc nói:

- Hiền muội nói đúng. Trong thời gian hiền muội xa vắng, Phụ vương đã xây cất và canh tân lại các điện đài rất nhiều. lạ mắt là phải.

- Nhị vị hiền huynh có phụ trách việc gì không?

- Có chứ! Ngu huynh và Bảo Quốc làm việc dưới trướng Hoàng Nguyên Soái có nhiệm vụ bảo vệ khu điện có Phụ Vương và Vương mẫu đang ở. Chuyến này, hiền muội về, thế nào cũng được cùng ngu huynh lãnh nhiệm đó.

Nhạc Lan Anh nín thinh, chú ý nhận xét mọi nơi. ba người cho ngựa chạy kiệu nhỏ vòng vào theo đường gạch, qua năm khu cung điện lầu các nhấp nhô.

Mỗi khu cách nhau bởi một thạch môn, tường cao vời vợi, có địch lâu, quân lính bồng giáo canh phòng nghiêm ngặt. Trên mỗi cổng có ghi tước hiệu của cửa từng trưởng trấn ải một.

Cửa đệ nhất ghi Bạt Sơn Hổ. Cửa đệ nhị ghi Thanh Diện Hổ. Thứ ba ghi Cẩm Mao Hổ. Thứ tư ghi Quá Sơn Hổ. thứ năm ghi Phi Thiên Hổ.

Qua năm cổng ấy mới vào tới khu đệ lục trên địch lâu đề Kim Ngân thế tử, là khu trong cùng có vợ chồng Thuận Vương ở.

Nhạc Lan Anh nghĩ thầm.

- À, ra đây là năm quan ải do Ngũ Hổ tướng trấn giữ đó. Nghiêm chỉnh, kiên cố kín đáo thật.

Bảo Quốc hỏi:

- Hiền muội nghĩ gì vậy.

Tự nhiên, Nhạc Lan Anh mỉm cười:

- Trông thấy thành quách kiên cố, lầu các mọc như nấm, ngu muội nhớ đến hồi đứng trên Long Sơn nhìn bao quát chung quanh, đồi núi nhấp nhô, trùng điệp thiết tưởng người nào sa lạc vào ấy, tất khó kiếm đường ra nữa.

- Hiền muội ví dụ đúng đó. Trong Vương phủ này, nếu không thuộc đường lối, cứ quanh co cả năm cũng chẳng ra được.

Trấn Quốc cười tiếp lời Bảo Quốc:

- Và còn rất nhiều cơ quan bí mật, khiến kẻ lạ táng mạng dễ như chơi.

Nhạc Lan Anh lè lưỡi:

- Ôi! Nếu vậy thì ngu muội đành chịu cung cấm, không dám ra khỏi tòa... Tử Cấm thành này.

- Không sao! Đối với hiền muội thì lại khác, cứ coi bản đồ thuộc các con đường Sinh lối Tử ngay.

- Ai đặt ra bản đồ ghê gớm đó vậy.

- Thần Cơ Quân Sư Tôn Hoàn. Y thiệt là người nhà Trời sai người giúp Phụ Vương.

- Cần chi mà Phụ Vương phải lập tòa cung điện ghê gớm thế.

- Rồi hiền muội sẽ am tường...

Nhạc Lan Anh lảng ra chuyện khác:

- Nhũ mầu của ngu muội trước, còn ở trong cung không?

- Còn đủ. Cả những nữ tì. Vương nhũ mầu thường nhắc tới hiền muội suốt ngày, u sầu buồn bã có phần hơn cả phụ mầu thân.

Ba anh em vừa đi vừa nói chuyện hồi lâu vào tới khu cung điện đệ lục. Qua đệ lục môn, ba người đi thẳng vào phía trong, quân hầu chạy ra đỡ lấy cương ngựa.

Bảo Quốc hỏi:

- Vương gia có trong cung không?

Tên quân hầu đáp:

- Chắc có, vì tiểu tót không thấy người ra lệnh thắng ngựa hay kiệu chi cả.

Lan Anh theo hai Thế tử qua lớp huê viên thơm cỏ lạ. Nàng cố nhớ những đường lối xưa cũ...

Gia nhơn thấy hai vị Thế tử đi cùng một thiếu nữ tuy y phục mộc mạc nhưng nhan sắc kiều mị lạ thường. Hơn nữa, dáng người lanh lẹ, khỏe mạnh, lưng đeo kiếm, tay cầm họa kích, càng khiến họ ngạc nhiên hơn, tưởng đó là nữ võ sĩ nào về đầu bên mà được hai vị Thế tử giới thiệu.

Qua mấy lớp cung điện, hành lang, ba anh em mới vào tới lớp trong.

Chu Trấn Quốc hỏi gia nhơn.

- Vương gia ở phòng nào.

- Bẩm Thế tử, Người ở hậu cung.

Lát sau, ba người vào tới nơi. Thuận Vương đang trò chuyện cùng Vương phi.

Hai thế tử cúi đầu vái chào cha mẹ, nhưng Lan Anh vội dựng họa kích vào tường tiến tới trước mặt vợ chồng Thuận Vương, quỳ xuống lạy chào.

- Lan Anh con đã về, chẳng hay song thân có được vinh an Khang hảo không?

Vợ chồng Thuận Vương vội cúi xuống đỡ nàng dậy.

- Ủa, Lan Anh đó à! Sáu năm trời đằng đẳng khiến con khôn lớn khác hẳn nét xưa, khiến ta không nhận ra được nữa.

Vương phi ôm lấy nàng khóc.

- Ngày ngày, mẹ dựa cửa chờ trông... Nhiều khi đã tưởng vị lão ni nào đó bắt cóc không cho con về nên cũng đã bắt đầu tuyệt vọng. Ngờ đâu lại có cuộc trùng phùng, mẹ ở hiền gặp lành nên mới có phúc được như ngày nay con trở về đó.

Lan Anh cũng gục đầu vào vai Vương phi khóc thút thít.

- Con bất hiếu ra đi không một lời từ biệt để song thân phải buồn bã nhớ thương, thiệt đáng tội muôn vàn.

Thuận Vương nói:

- Lỗi đâu ở con! Nhưng sự được theo lão sư luyện tập võ nghệ ấy biến con thành vị nữ anh hùng cân quắc hiên ngang... thôi, khóc lóc làm chi! Phải ăn mừng mới được.

Wương phi và Lan Anh chúi ngấn lệ.

- Thuận Vương truyền cho ba con ngồi xuống đôn gấm.

Wương phi ngắm nghía Lan Anh:

- Con tôi lớn quá và kiêu diễm bội phần nhưng phải thay đổi y phục mới được. Phòng ốc mẹ vẫn để nguyên chờ con trở về.

Nhận ra sự thật thà của Vương phi, Lan Anh cảm động và càng thắc mắc muốn biết lịch sử gia đình mình. Nàng bèn từ tốn đem chuyện từ lúc bị sư phụ đem đi đến ngày nay, kể cho mọi người nghe.

Thuận Vương và hai Thế tử chăm chú nghe chuyện rất lấy làm thích chí. Riêng có Vương phi nghe Lan Anh nói tới Long Sơn thuộc huyện Quan Đồ tỉnh Vân Nam xa lắc xa lơ thì vẫn có ý thương xót Lan Anh phải cực khổ trong sáu năm trường trên chốn thâm sơn cùng cốc ấy.

Thị nữ dâng nước sâm lên.

Nhũ mẫu Vương Ý lan nghe nói Lan Anh đã về, lật đật cùng các thị nữ mới, cũ kéo nhau lên chào mừng.

Lan Anh đứng lên ôm choàng lấy nhũ mẫu mừng mừng tủi tủi nói chẳng ra tiếp:

- Trời ơi! Em tôi lớn như thế này ư! Mới ngày nào còn ẵm ngửa mà nay cao lớn hơn tôi rồi... Tôi đã tưởng em không về nữa... hi.. hi... hi.

Tiếng khóc nức nở của Vương Nhũ mẫu trái ngược hẳn với giọng cười lúc chợt trông thấy Nhạc Lan Anh lúc ban đầu.

Wương phi nói:

- Vương má má đưa Quận chúa về phòng và cho gọi thợ trong cung cấp tốc may cắt các y phục cần dùng.

Lan Anh đứng lên vái lạy Thuận Vương và Vương phi cùng Trấn Quốc, Bảo Quốc rồi cùng Vương Nhũ mẫu về phòng.

Trấn Quốc đưa cây họa kích phương thiên cho Lan Anh:

- Sáng nào ngu huynh cùng Nhị đệ cũng luyện tập ở võ sảnh. Chừng nào hiền muội rảnh tay, xin đến đó cho ngu huynh lãnh giáo tài nghệ Long Sơn tự.

Lan Anh tiếp cây họa kích.

- Xin vâng lệnh hiền huynh. Ngu muội cũng muốn thưởng thức nền võ thật danh tiếng của Lĩnh nam La Phù Sơn.

Về tới phòng riêng, Lan Anh nhìn quanh thấy cách bài trí nhứt nhứt vẫn như xưa, ngày cả mấy món đồ chơi mà nàng ưa thích nhất cũng hầy còn để nguyên chỗ cũ.

- Vương má má ơi, bảy năm tròn rồi mà căn phòng này không hề thay đổi.

Nhũ mẫu hiền từ nhìn Lan Anh:

- Vẫn y nguyên theo lệnh của Vương phi, để chờ Quận chúa hồi gia. Chỉ riêng có già này mới được phép dọn dẹp nơi đây.

Nhạc Lan Anh dựng cây kích vào góc phòng, treo kiếm lên tường gần đầu giường, liệng bọc hành lý xuống ghế bành đệm nhung, đoạn tiến tới cầm hai tay nhũ mẫu nói:

- Em không muốn Vương má má xưng hô bằng hai tiếng Quận chúa nghe mất cả thân mật... Nhưng nên gọi em bằng “em bé” như trước...

- Ý không được, tưởng còn nhỏ lắm hả? Con Vua cháu chúa xưng hô như vậy, người ngoài nghe thấy bất tiện. Ngay cả Vương gia và Vương phi cũng không ưng ý.

- Trong chốn tư phòng này còn ai vào đây mà lo người ta không ưng hay chẳng thuận. Gọi em bằng... Nhạc tiểu thư cũng được!

Nhũ mẫu giựt mình, lùi lại mấy bước.

Lan Anh bước theo.

- Gọi... Nhạc tiểu thư, nghe chưa Vương má má...? Nhạc tiểu thư... hả.

Để tay lên miệng, nhũ mẫu suyt miệng.

- Nói nhỏ chứ. Tai vách mạch rừng, lỗ miệng có phương hại đó...

Nhạc Lan Anh cười vang.

- Vương má má coi! Lan Anh này hiểu cả.

- Trời ơi! Ai đã nói gì với Quận chúa.

- Ai đã nói? Người đó không phải ai khác. Chính là sư phụ của em: Thượng Thái thiên sư.

Vương nhũ mẫu ôm đầu, ngồi xuống hàng ghế đôi hàng lệ chảy ròng ròng. Nhạc Lan Anh nói:

- Má má ơi, Sầu lệ làm chi, tỉnh trí nghĩ lại rồi kể chuyện cho em nhé.

Có tiếng gõ cửa phòng. Vương nhũ mẫu giật mình lo sợ đứng hẩn dậy...

Nhạc Lan Anh nói lớn:

- Ai đó.

Có tiếng thị nữ nói vọng vào.

- Vương phi sai con mang xiêm y của người đến để Quận chúa dùng tạm.

- Cho vào.

Thị nữ Tố Hương đẩy cửa bước vào hai tay bê một bọc nhiều đồ lớn đặt lên mặt kỷ.

- Con đã nấu nước trầm, mời Quận chúa sửa soạn tẩy thân.

Lan Anh gật đầu:

- Được rồi, cho người lui bước. Đã có nhũ mẫu ở đây rồi.

Chờ thị nữ ra, Nhạc Lan Anh ướm thử mấy bộ xiêm y rồi sang phòng bên.

- Trong khi em đi tắm. Má má bỏ giùm y phục vào tủ và nghĩ kỹ lại câu... chuyện rồi kể cho nghe nhé.

oOo

Mười sáu năm về trước...

Về phía Tây Nam cách Kim Lăng độ hai trăm dặm có một nơi gọi là Võ Hồ rất hữu tình. Không có núi cao, nhưng đồi nhỏ chập chùng, cây cỏ xanh biếc um tùm. Giữa những khoảng đồi cây ấy, một vũng hồ nước trong vắt như gương. Cái đặc biệt của Võ Hồ là có một thứ cáo nhĩ thể đen và vàng, lông dài óng ánh rất đẹp. Kế bên hồ có một khu trại nhỏ xinh xắn.

Chủ trại họ Nhạc tên Hoàn, tự Kiến Thủy chuyên trồng trọt chăn nuôi. Vợ Nhạc Hoàn, Miêu thị tên Thúy lan năm ấy hai mươi bảy tuổi, kém chồng mười sáu tuổi, là người hiền đức có nhan sắc thùy mị. Miêu thị giúp chồng trong mọi công việc ở trại tỏ ra là một nội trợ rất can đảm.

Ngoài vợ chồng họ Nhạc ra, trong trại chỉ còn một góa phụ họ Vương theo vợ chồng Nhạc Hoàn từ khi còn thiếu thời, nay đã có tứ tuần. Vóc người vạm vỡ, khỏe mạnh, Nhạc Hoàn ăn vận cư xử theo kiểu điền giả, yếm thế. Tuy vậy, trong các cử chỉ của họ Nhạc vẫn bộc lộ một thứ gì quý phái tỏ ra chàng có lịch sử gia đình đáng kể.

Ngoài công việc trong trại, Nhạc Hoàn thường vác cung, chống giáo đi săn nhĩ thể đem về lột da phơi khô bán cho vài người quen từ Thái Bình huyện về mua cất. Đó cũng là mối lợi của gia đình họ Nhạc vì thứ cáo nhĩ thể này khắp đất Trung Quốc chỉ có ở Võ Hồ. Giống cáo này khôn và lanh lẹ dị thường. Không đi bầy đông, chỉ vài ba con là cùng. Hơn nữa, chúng biết đánh hơi người, cho nên tiến tới gần chúng để bắn là cả một vấn đề nhiều khê, nếu không quen thì nhà liệt hộ dù tài biết mấy cũng chỉ đi không về rồi.

Tại Võ Hồ còn có một giống thú nữa là thỏ rừng sanh sản rất nhiều. Thiệt đúng câu trời sanh voi, sanh cỏ. Thỏ rừng là món ăn thường ngày của cáo nhĩ thể thì lại sanh đúng vào nơi có giống cáo này. Vì hiếm, da cáo nhĩ thể có giá đắt lắm, nhứt là bộ da nào không bị tên xuyên thủng. Giống thú đó tuy lanh lẹ nhưng tay cung của Nhạc Hoàn cũng chẳng vừa: bách phát, bách trúng. Phát tên nào cũng trúng giữa ức, nghĩa là trúng đường đao rạch khi lột da cáo. Cáo nhĩ thể không bao giờ đứng nguyên chỗ, mà phát tên nào cũng trúng giữa ức, đủ hiểu tài xạ tiễn của Nhạc Hoàn cao tới bậc nào.

Sáng nào, Nhạc Hoàn cũng dậy sớm luyện giáo pháp ngay sân sau nhà, rồi mới bắt tay vào việc khác. Ngọc giáo của Nhạc Hoàn hoa văn lên vùn vụt như gió táp mưa gào, làn giáo tới bởi bao phủ tứ phía chẳng khác chi muôn ngàn hoa lê bay rụng.

Những khi hết công việc, họ Nhạc thường uống rượu đọc sách, hoặc đàm luận cùng với Miêu thị rất tương đắc. Cảnh sống gia đình vồn vẹn có ba người trong khu trại xinh xắn hết sức êm đềm. Nhưng Miêu thị lúc nào cũng đượm vẻ âu sầu vì muộn mằn chưa con.

Nhạc Hoàn biết vậy thường khuyên vợ, chẳng nên quan tâm đến vấn đề sớm muộn, mà thí dụ nếu không sinh nở cũng không sao. Nhưng Miêu thị vẫn thắc mắc cho rằng không con là đắc tội với tổ tiên.

Lấy nhau từ năm mười sau tới năm ấy hai mươi bảy, Miêu thị thấy khác trong người, liền nhỏ nhẹ báo với Nhạc Hoàn biết là nàng đã thọ ban. Hai vợ chồng rất đổi mừng rỡ.

Những khi Nhạc Hoàn nhàn rỗi đọc sách, Miêu thị thường ngồi kế bên.

- Thiếp cầu nguyện có con trai thiệt giống phu quân mới toại nguyện.

Nhạc Hoàn mỉm cười:

- Trai hay gái cũng là huyết mạch của vợ chồng, bộ sanh con gái thì không yêu quý sao? Nếu sanh con gái ta sẽ dạy cho nó biết võ nghệ cũng mà như con trai. Xưa Hoa Mộc Lan là phận nữ nhi mà cũng tay kiếm, tay sang, xông pha nơi chiến tràng lập lên biết bao nhiêu công trận hơn nam nhi. Có con gái được như vậy, há chẳng hãnh diện lắm sao?

- Nói vậy thôi hiền thê ạ. Công hầu, vương bá làm chi? Tổ tiên họ Nhạc nhà ta đây, trước kia phò Tống vương chống giặc Kim, công lao hãn mã lớn biết nhường nào, rút cuộc cũng bị xử giáo tại Tây Hồ, oan ức biết bao! Chẳng qua thờ phải hôn quân vô đạo, nhu nhược chỉ ưa nghe sàm nịnh để trung thần uống mạng.

Gia đình họ Nhạc - Một vị Vương tước đã có công phật Bắc trong nhiều năm trời - vì đó mà tan nát điều tàn.

- Như vậy, thà sống ở nơi thôn dã, xa lánh hẳn mọi người, vui thú điều viên có hơn không? Tuy ẩn dật mà cũng còn chưa chắc đó... Giống người tham tàn ưa xâm lăng, sát hại lẫn nhau, không biết thế nào nói trước được.

- Ta không đem tài sức ra để giành lấy một chức quan của trào đình cho vinh thân phì gia, vợ con đỡ vất vả tay chân lắm tay bùn, cũng vì lẽ thấy tiên tổ nhà mình bị hàm oan mà đâm ra yếm thế. Chắc hiền thê hiểu, không trách ta để hiền thê vất vả tới ngày giữa nơi cô quạnh này?

Miêu thị cảm động, rơm rớm nước mắt:

- Thiếp phận nữ nhi, tam tòng tức đức xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử... thiếp đồng ý sống thế này, hạnh phúc an nhàn hơn, miễn là lúc nào cũng được nương bóng tòng quân nâng khăn sửa túi. Việc làm thường ngày là bổn phận con người, đầu đội trời chân đạp đất, sao gọi là nặng nhọc được.

Nhạc Hoàn âu yếm nhìn Miêu thị.

- Hiền thê quả là người đức độ khiến ta quý mến vô cùng...

Chín tháng sau, Miêu thị nở nguyệt khai hoa, hạ sanh một con gái bụ bẫm kháu khỉnh cô cùng... Nhạc Hoàn đặt tên là Nhạc Lan Anh, ngụ ý quý mến Miêu Thúy Lan nên dùng chữ lan đậm tên con gái.

Từ đó trong khu trại nhỏ nhắn ấy có thêm tiếng trẻ thơ, gây thêm hạnh phúc cho gia đình họ Nhạc. Vương Ý Lan trông nom Lan Anh giúp Miêu thị.

Nếu cuộc sống cứ trôi theo nếp êm ả thì làm gì có chuyện. Nhạc Lan Anh lớn như thổi, bụ bẫm xinh đẹp khác thường, được ba người lớn nâng niu chiều chuộng vô cùng... Ngờ đâu, lúc nàng được tám tháng thì một trận phong ba đã xảy ra trong gia đình họ Nhạc.

Một hôm bình minh đẹp dễ, gió mát phây phẩy, mặt nước Võ Hồ lăn tăn phản chiếu bóng trời xanh... Nhạc Hoàn đeo cung tên cầm giáo bảo Miêu thị:

- Bữa nay đẹp trời, hiền thê ở nhà trông con, ta thử đi xem có gặp mối không nhé.

Nói đoạn, họ Nhạc vượt tóc vợ, cúi hôn con.

Lúc ngẩng đầu lên thì nhận thấy vẻ mặt băn khoăn của Miêu thị.

- Hiền thê sao vậy? Tinh thần bất an chẳng? Nếu vậy, ngày khác đi săn cũng được.

Miêu thị lắc đầu:

- Thiếp vẫn mạnh như thường, nhưng đêm rồi mê thấy khu trại này cháy lớn, nên tự nhiên cảm thấy hồi hộp lo âu, e sợ thế nào ấy...

Nhạc Hoàn cả cười:

- Chà! Mong mị tin sao được? Hiền thê chẳng nên chú ý tới làm gì cho mệt mỏi thần trí. Ta đi bữa nay sẽ về sớm. Đẹp trời không săn uống mồi.

Miêu thị nhìn chồng ra đi, tuy không dám nói ra nhưng lòng vẫn băn khoăn e ngại, bế con dựa cửa nhìn họ Nhạc đi khuất ngàn cây mới trở vào.

Người thiếu phụ trẻ đẹp đức độ ấy có ngờ đây cuộc chia tay buổi ấy là vĩnh viễn chia ly...

Chồng đi khỏi, Miêu thị càng thấy nóng ruột bội phần. Nàng trao Lan Anh cho Vương Ý Lan.

- Bế em tôi đi làm việc cho đỡ băn khoăn. Không hiểu tại sao tôi cảm thấy có sự không hay xảy ra cho gia đình này.

Vương Ý Lan nhìn chủ thương hại:

- Có một nhà ta ở khu Võ Hồ thì làm gì sợ chuyện chẳng lành nữa. Chắc phu nhơn quá nghĩ nên đâm ra lo lắng vô cớ đó thôi.

Miêu thị lắc đầu:

- Không phải! Tôi có cảm tưởng rất rõ rệt như vậy và bây giờ thì hối hận đã không cương quyết ngăn cản để tướng công ra đi. này Vương già ôi, dù sao tôi cũng dặn trước điều này: Nếu vạn nhất vợ chồng bạc phước, lâm nạn thì già trông nom nuôi nấng Lan Anh cho thành người nhé. Nó là hạt máu độc nhất của dòng họ nhà tôi. Già hứa đi.

Wương Ý Lan khóc:

- Phu nhơn không nên ưu tư quá đáng như vậy. Tướng công đi sẵn như thường lệ, chốc lát được mỗi trở về...

- Không! Già hứa trông nom Lan Anh cho đến cùng đi. Hứa cho tôi an lòng!...

Wương Ý Lan gạt nước mắt.

- Khổ quá! Vâng, họ Vương tôi xin hứa coi Lan Anh như con đẻ, nuôi nấng nó cho đến cùng. Vạn nhất có sự không hay, Vương tôi không bao giờ rời Lan Anh dù phải thác.

Miêu thị tháo sợi dây đeo vào cổ Vương Ý Lan:

- Sợi dây ngọc này là món bảo vật của tướng công tặng tôi khi vợ chồng mới kết nghĩa trăm năm. Vương già hãy giữ lấy, Lan Anh lớn lên sẽ đeo nó.

Wương Ý Lan không phản đối, cũng bị lây cái lo sợ ưu tư của chủ. Miêu thị vuốt má mọng như trái đào của Lan Anh, rồi xắn tay áo bước ra khỏi nhà lẳng xẵng cho gia súc ăn.

Tối gần trưa, mọi việc xong xuôi, Miêu thị ra gốc cây cam hái mấy trái chín định đem vào nhà chờ chồng về ăn thì bỗng nàng rung mình cảm thấy như có người lạ nhìn. Nàng nhón nhác nhìn quanh thì quả nhiên có ba người đàn ông lạ mặt, vận võ phục đứng ở bụi cây dâu bên hàng rào nhìn mình không chớp mắt. hai người ở hai bên nét mặt hung dữ gớm ghiếc. Người đứng giữa hiền lành, trạc ba mươi lăm, ba mươi sáu tuổi, nhưng nét đậm đang trai lơ hiện ra mặt. Cả ba người nào cũng đeo kiếm cắm cung.

Miêu thị bỏ không hái cam nữa, quày quả đi vào nhà, thì một trong ba người gọi lớn.

- Này, đi sẵn qua đây khát quá, bán cho tôi mấy trái cam nào!

Đi thẳng vào nhà, Miêu thị đặt giỏ cam xuống mặt thềm.

Tiếng ở ngoài rào la lớn:

- Ô hay! bàn hay không cũng phải nói chớ. Kiêu mị như vậy mà khinh người thế.

Miêu thị bế Lan Anh bảo Vương thị ra trả lời không bán, cho bảo người đó đi nơi khác.

Wương Ý Lan bước ra vườn cây:

- Cam này không bán, xin quý vị đi nơi khác.

Người đứng bên tả nói:

- Chúng tôi đi săn cáo, lạc đường tới đây, khát quá, không bán cam thì cho uống nước vậy?

Wương thị lắc đầu:

- Phiền ba vị đi nơi khác, nhà này vắng đàn ông, bất tiện lắm.

Người đứng giữa đưa mắt nhìn hai người kia.

- Ai làm gì mà tiện với bất tiện! Phá cổng vào xem có bất tiện không.

Dứt lời y hất hàm.

Hai tên kia xăm xăm tiến ra lối cổng tre.

- Vương gia truyền lệnh phá cổng. Thiệt là lỗi tại các người mùa thôn dã không biết điều nhé.

Dứt lời, một tên co chân đạp tung cánh cổng tre đơn sơ.

Wương Ý Lan hoảng hốt.

- Các người phá cổng nhà người, lát nữa tướng công ta về đừng có trách.

Ba người đi thẳng về nhà, không thèm để ý đến câu nói của Vương thị nữa.

- Đến Vua còn chẳng coi ra gì, nữa là thứ tướng công quê mùa nhà mụ à!

Wương Ý Lan vội chạy theo vào nhà.

Ba người xông hấn vào nhà, thấy thiếu phụ bế đưa hài nhi đứng giáp vào tường. Đưa cung, tháo bao tên và kiếm liệng cho hai tên nọ, người có danh hiệu là Vương gia nhân nhờ khả ố, tiến tới chỗ Miêu thị đứng.

Miêu thị lùi lại đưa Lan Anh cho Vương Ý Lan, nghiêm nghị đồng dặc nói:

- Các người sức dài vai rộng uy hiếp phụ nữ cô đơn không biết hổ người với hai tiếng nam nhi sao? Muốn ăn cam thì cứ việc ra vườn mà lấy.

Vị Vương nọ cười hềnh hếch, mắt đỏ ngầu nhắm nhử:

- Ta đâu có khát cam ngoài vườn! Họa chẳng khát sắc đẹp thù mị của thiếu phụ thôn dã thì có. Hì... hì... thôi, ưng thuận đi, muốn thứ gì ta cũng cho... hì... đẹp quá! Ái khanh ơi!... Đẹp quá!

Nổi giận, mặt đỏ bừng bừng, Miêu thị lùi sau phía tường phía đông, rồi bất chợt với tay lấy thanh đoản kiếm trên tường xuống tuốt ra cầm lăm lăm trong tay.

Vương Ý Lan thấy nguy, tuy đang bế Lan Anh trong tay cũng chạy tới kéo tay áo người nọ.

Tức mình, vị Vương gia ấy đẩy mạnh, Vương Ý Lan mất thăng bằng té lăn ra mặt đất tay vẫn ôm chặt Lan Anh, nhưng Lan Anh sợ quá khóc thét lên. Đau xót, Miêu thị không dè dặt nữa xông tới nhắm bụng vị Vương gia ấy đâm một lát kiếm, miệng la:

- Đồ khốn kiếp, uy hiếp cả đàn bà lẫn trẻ thơ!
- Dễ dàng, người đó tránh nhường tay kiếm của Miêu thị trượt ra ngoài:
- A ha! Can đảm quá! Đâm nữa ta coi nào!

Miêu thị thấy Vương Ý Lan đã bế Lan Anh đứng dậy, liền lùi lại nói:

- Bế Lan nhi vào phòng, mặc chúng tôi.

Vương thị lén lén đi vòng ra phía sau. Miêu thị, miệng kêu Trời mãi sao Nhạc chủ nhơn không về?

Người nọ từ từ tiến tới chỗ Miêu thị đứng:

- Ưng thuận đi, chịu khó ưng thuận một lần thì chuyến sau sẽ không còn biết ngượng ngùng nữa! Báu vật thế này mà ở nơi thôn dã, phí cả sắc nước hương trời... hì... hì...

Miêu thị lùi bước đến sát tường, nàng lộn tiết vì câu khả ố của tên nọ:

- Đồ súc sanh khốn kiếp! Vương với giả gì chúng bay! Tuy thôn dã nhưng không sống ô nhục như chúng bao trên vàng dưới ngọc.

Nàng cốt ý kéo dài thời gian hòng chờ chồng về, nên thỉnh thoảng lại liếc nhìn phía ngoài...

Tên nọ vẫn tiến tới:

- A! Chờ chồng về phải không? Y trở về thì ái khanh đã ô uế với ta rồi!

Cùng đường, Miêu thị đành đứng yên không dám đi vòng ra phía cửa ra vào, e hai tên bộ hạ đoạt kiếm thì còn nguy cơ mau hơn nữa. Nàng run rẩy khẩn thắm cho Nhạc

Hoàng về mau chóng. Lúc này thời gian trôi lâu quá. Nàng cảm tưởng như qua một thế kỷ rồi mà chồng chưa về cứu nguy. Chờ tên gian ác tới gần, nàng liều mạng đâm lát kiếm nữa. Tuy khỏe mạnh quen xốc vác việc trong trại, nhưng có bao giờ nàng biết cầm kiếm đâm người thì tránh sao được nổi sơ hở.

Tên kia lánh sanh bên tránh khỏi, nàng vội thâu kiếm về và đâm luôn lát khác.

Giữa lúc ấy có tiếng động ở cửa... Miêu thị tưởng chồng về, vô tình ngược mắt nhìn ra thì bị luôn tên gian ác tới đoạt kiếm đẩy ép nàng vào tường... vịn cổ tay kiếm rớt xuống đất xoảng một tiếng. Vương thị la lớn, Lan Anh cũng sợ quá khóc thét lên...

Miêu thị cố la:

- Bế Lan Nhi vào phòng!

Sức tên Vương gia gian ác đàn áp càng tăng. Miêu thị mím môi cố sức kháng cự nhưng không sao nổi tên đâm thân ấy sức mạnh tăng gấp bội... Tay hữu y ôm chặt lấy eo lưng của nàng, tay tả kéo đứt vạt áo trễ xuống mặc cho Miêu thị đâm đá và cào cấu vô ích. Lần lần, y ấn nàng xuống chiếc trường kỷ kê giáp tường...

Miêu thị cố sức, thở hổn hển, mặt trước còn đau nhừ, sau tái ngắt... Nành cố ngược mắt nhìn ra cửa, thì ra tiếng động hồi nãy là do hai tên bộ hạ đóng cửa lại, mà nàng cứ tưởng chồng về. Nàng bị ấn mạnh xuống kỷ.

- Đồ khốn kiếp! Thà chết chứ ta không chịu ô nhục... Nhạc Lang hỡi, thiếp đã cố nhưng kiệt sức rồi, xin hẹn kiếp sau.

Miêu thị cắn lưỡi mạnh, nhổ huyết phun bật vào mặt tên gian ác khiến hắn phải buông nàng ra để chùi mặt. Vương Ý Lan từ căn phòng trong chạy ra tay cầm dao, nhưng không kịp. Miêu thị đã lăn ra đất quần quai mấy cái rồi nằm im hết động đậy. Vương thị òa lên khóc liều mạng xông vào đâm tên nọ, nhưng đã bị gã này bắt được cổ tay vịn tuột dao rớt xuống đất rồi té lăn vào góc nhà.

Giữa lúc ấy, một trong hai tên bộ hạ đứng ở cửa ra vào chạy vội tới nói nhỏ mấy câu:

- Tàu Vương gia có người vác giáo đi gần tới cổng trại.

- Cứ hạ hấn đi, bắt tất trái phải. Lẹ lên, còn ra khỏi nơi đây.

Dứt lời tên Vương gia gian ác nọ xốc Vương thị đẩy vào trong phòng trong, khép trái cửa lại.

Nhạc Hoành vác giáo, tay hữu cầm chùm đuôi ba con cáo nhĩ thể bước vào cổng trại.

Chàng giựt mình vì thấy cánh cổng mở toang. Nhìn vào nhà, cửa giữa đóng chặt chàng nghĩ thầm:

- Có lẽ chờ lâu không thấy chàng về nên Miêu thị, Vương Ý Lan ở cả trong nhà. Nhưng tại sao lại để cổng ngõ thế này?

Miêu thị là người rất cẩn thận, từ bao năm nay không hề sơ suất, nhưng chẳng lẽ lại quên đóng cổng sao?

Ôi! cái then cửa bằng tre bị bung ra kìa! Chắc có xảy ra sự bất trắc rồi!

Chàng tái mặt. Bao nhiêu năm nay, không hề có chuyện cướp bóc trong vùng hoang vắng này, chẳng lẽ...

Nhạc Hoành không dám nghĩ thêm nữa, tiến vào phía trong cổng xem, nhìn dấu vết...

- Phập! Phập!

Hai mũi tên từ trong khe cửa bay ra lẹ như chớp trúng bụng Nhạc Hoành, ngập non một nửa.

Trợn mắt, Nhạc Hoành liệng luôn ba xác cáo nhĩ thể trúng cửa giữa tung cả hai cánh ra. Đồng thời, chuyển giáo sang tay hữu, tay tả rút bật cả hai mũi tên ra liệng xuống đất máu vọt từ vết thương ra như suối. Rút khăn quấn tóc, chàng bịt chặt lấy vết thương... Vừa lúc ấy, hai mũi tên nữa bay vọt ra, Nhạc Hoành nghiêng rặng, cầm lấy giáo gạt tên rớt xuống đất, rồi chạy như bay vào trong nhà.

Hai tên bộ hạ rút kiếm xông cả lại chém.

- Ác tặc! Coi giáo ta đây!

Nhạc Hoành vung tròn ngọn giáo gạt phăng hai thanh kiếm, đâm luôn hai nhát lẹ như chớp. Bị trúng thương ngập bụng, ruột rời lồng thòng ra ngoài, hai tên bộ hạ đổ vật ra đất, máu phun như suối giã chết rên rỉ nghe rợn người. Nhạc Hoành cười lớn, nhìn vào cửa phòng thấy tên Vương gia gian ác đứng sát vách tường tay lăm lăm cầm đoản kiếm.

Trên mặt gạch, Miêu thị nằm cứng đờ, mặt mũi đầy máu, mắt mở trừng trừng như còn sống, đờm về cằm hờn...

Uất hận, Nhạc Hoàn hiểu cả. Chàng trút hết tinh thần để tưởng tượng việc đã xảy ra trong khu trại, trong căn nhà xinh đẹp gọn gàng của chàng. Máu từ vết thương nặng ở bụng chảy ra thấm ướt cả chiếc khăn mà chàng đang áp vào bụng. Sau khi dùng sức chạy vào nhà và đâm chết hai tên bộ hạ, mất máu nhiều, Nhạc Hoàn tái mặt hai chân bắt đầu run lẩy bẩy, và bây giờ nhận thấy vết thương nặng ấy làm chàng đau đớn vô cùng. Nhưng chàng cố nhin không cho sự đau đớn biểu lộ ra nét mặt, mắt vẫn gườm gườm nhìn tên gian ác đang lo sợ cầm kiếm dựa lưng vào vách ván...

Bồng Vương thị bế Lan Anh đứng lấp ló bên phòng méo mào:

- Tướng công ôi, phu... phu nhưn tự sát để... để giữ trọn... tiết trinh, hãy hạ tên giặc này đi để phu... nhưn được thỏa vong linh... nơi chín suối.

Sung sướng hiện ra trên sắc mặt tái mét, Nhạc Hoàn cười vang khiến tên gian ác giật mình nhích ngang một bước.

- A! Ra phu nhưn giữ vẹn lòng trong trắng! Thúy Lan em hỡi, có khôn thiêng hãy trông ta hạ tên tử thù này!...

Máu chảy nhỏ giọt xuống nơi chàng đứng, Nhạc Hoàn vận dụng tàn lực giờ ngo giáo lên ngang vai phóng mạnh và đồng thời té lăn ra đất, tay rời vuông khăn đầm máu...

Ngon giáo bay vút trúng phía trên ngực xiên ra phía sau gài hẳn tên gian ác nọ vào vách ván.

Tên đó rú lớn một tiếng, rời đoản kiếm, ngoẻo đầu sang bên, ngất lịm.

Thiệt ra, Nhạc Hoàn nhằm tìm kẻ thù khi phóng ngọn giáo ấy, nhưng chàng hoa mắt lên nên đi chệch.

Vương thị khóc vang, bế Lan Anh chạy vội ra chỗ chủ nhưn nằm nghiêng, quỳ xuống:

- Tướng công ơi! Tướng công trúng thương hồi nào vậy? Khổ quá, trời hỡi trời!

Vương thị vội đứng lên đặt Lan Anh xuống kỹ, nhưng Nhạc Hoàn đã mở mắt ra.

- Đem... đem Lan Anh... lại... lại đây, mau!

Vương thị khóc rưng rức bế Lan Anh đến nơi ngồi thụp xuống:

- Tướng công ơi!

Nhạc Hoàn cố sức chống tay nhóm người lên cố nói, lưỡi đã bị cứng:

- ... Cố... cố nuôi... nuôi em... khôn lớn... báo thù... hứa đi!...

Vương thị khóc nức nở:

- Con xin hứa!

Đưa tay run rẩy, mắt lơ dờ, Nhạc Hoàn sờ má Lan Anh khiến má hài nhi vấy máu cha:

- ... Lan Anh... con... ời, cha... đi... đây! Thúy Lan... nàng hỡi... hãy chờ ta...

Dứt lời, họ Nhạc khuyu tay xuống, tắt thở, thọ bốn mươi ba tuổi. Vương thị đau đớn, gọi réo lên, lay vai Nhạc Hoàn nhưng người trai cuối cùng của dòng họ trung trực ấy chỉ là cái xác không hồn. Giữa lúc ấy, bên ngoài có tiếng ngựa hí vang và nhiều tiếng người xôn xao. Vương thị giật mình bế xốc Lan Anh đứng lên thì có người đi vào sân ngoài.

- Có ai ở nhà không?

Vương thị sợ hãi bế Lan Anh chạy vội vào trong, hé mắt nhìn thấy mấy người quân phục đeo đao bước vào trong nhà.

Họ chùn cả lại khi thấy cảnh tàn sát trong nhà. Một người nói:

- Ra nói cho Vương gia biết mau!

Tên thuộc hạ vâng lời, lạnh lẽo quay gót chạy ra khỏi nhà. lát sau, bọn người kéo vào đông, đi đầu là một người trạc tuổi tứ tuần, vóc người mảnh khảnh lưng đeo cung tên, eo gài kiếm.

Người đó nhìn qua một lượt, rồi truyền lệnh:

- Quân bây! Rút giáo, đỡ đệ tam Vương gia xuống. Nhẹ tay, nghe!

Bốn tên quân hầu tiến lên, nhưng một người có tuổi, râu ba chòm đen lánh, đứng phía sau tiến tới nói lớn:

- Hãy khoan, để tôi coi đã.

Người đó là Đổ y sĩ theo đoàn nhân mã này đề phòng. Họ Đổ bước tới chỗ đệ tam Vương gia nhận xét kỹ, cầm cổ tay chẩn mạch rồi nói:

- Hãy còn sống. Hai người đỡ chân Vương gia để tôi rút ngọn giáo ra.

Hai tên quân vội dõn tay xuống dưới đùi hấn đỡ tam Vương gia. Đổ y sĩ cầm cán giáo nghiêng răng rút mạnh. Ngọn giáo bật hấn ra nhưng viên y sĩ cùng té ngựa ra phía sau.

Người bị thương vừa tỉnh la lên hai tiếng “chao ôi!” và giữ xuống nhưng hai tên quân hầu đứng gần đó, đỡ ngay, khiêng đặt nằm xuống giường kỹ.

Đỗ y sĩ săn sóc người bị thương trong khi vị Vương gia vào sau bảo quân hầu vào khám xét trong phòng ngủ.

Lát sau chúng dẫn Vương thị bế Lan Anh ra.

Vương thị run sợ, mặt tái mét, lảo liên đưa mắt nhìn từ người nọ đến người kia.

Vị Vương gia đó ôn tồn bảo.

- Nhà người không cần phải lo sợ. Ta không sát hại đâu, nhưng cơ sự thế nào? Thuật lại rõ ràng để ta còn liệu.

Vững tâm hơn, Vương thị thông thả thuật lại những việc đã xảy ra không bỏ sót mấy may.

Nghe chuyện tới đâu, vị Vương gia gật đầu tới đó, rồi hỏi:

- Được lắm. Ta hiểu rồi. Việc đáng tiếc ấy đã xảy ra trong khi không có sự hiện diện của ta. Nay vợ chồng họ Nhạc đều tử nạn rồi, một mình người không ở được nơi hoang vắng này với đứa nhỏ chưa đầy năm. Vậy nên nghe ta về Kim Lăng muốn thứ gì được thứ đấy, ta xin lãnh phần trách nhiệm nuôi con họ Nhạc và gây dựng cho nó sau này. Nhà người tứ cố vô thân, vậy cứ tiếp tục trông nom đứa nhỏ, ta hứa sẽ hậu đãi hai người. Kể từ giây phút này, đứa nhỏ là con ta đổi Nhạc ra họ Chu và ai cũng phải gọi Lan Anh là Quận chúa. Nghe chưa.

Vương thị nghĩ thầm “Ở nơi hoang vắng này một mình chắc chắn là chẳng xong rồi, chi bằng ta cứ nhận đem Lan Anh về Kim Lăng nuôi nấng, chùng nào lớn lên sẽ hay”. Như vậy ta còn có dịp dò hỏi tên kẻ thù sống sót là ai, thiệt là nhứt cử lưỡng tiện.

Nghĩ đoạn, Vương thị nói:

- Tâu Vương gia, kẻ ngu hèn này chỉ sợ không được sống an ổn nơi Kim Lăng thôi.

Vị Vương đó mỉm cười:

- Ai dám xâm phạm nơi cung điện của ta mà sợ không an ổn.

Vương thị nghi ngờ đưa mắt ra chỗ Đỗ y sĩ và các tên bộ hạ đang cho thuốc và băng bó kẻ bị thương.

Hiểu ý, Vương gia lắc đầu:

- Cứ nghe ta, không có chi trở ngại cả. Về tới Kim Lăng sẽ biết.

Vương thị nghe lời, cúi đầu im lặng, nhưng trông thấy xác vợ chồng họ Nhạc, bất giác nghĩ đến tình thầy trò chung thủy thì lại òa lên khóc, khiến Lan Anh cũng nhón nhác lại bọn người lạ mặt khóc theo.

Vương gia vuốt má Lan Anh thấy vấy máu hỏi Vương thị”

- Đứa nhỏ cũng bị thương sao.

- Bẩm không!... máu vấy vào đó thôi.

Nghĩ tới lúc chủ nhơn vuốt má Nhạc Lan Anh trước khi vĩnh biệt, Vương thị lại nức nở khóc lớn.

- Từ lúc xảy ra tai nạn đến giờ, Quận chúa đã ăn gì chưa.

Vương thị lắc đầu:

- Bẩm Vương gia, trước thảm cảnh này thì chỉ có lo sợ và đau buồn thôi chớ không nghĩ tới đói.

Muốn tránh không cho Vương thị nhìn mãi cảnh tàn sát, Vương gia bảo.

- Bế Quận chúa vào trong phòng, sửa soạn hành trang, muốn đem theo gì cũng được, chừng nào ta lên đường sẽ theo đi.

Vương thị vâng lời, bế Lan Anh vào phòng trong, khép cửa lại.

Gọi tướng quân hầu cận tới, vị Vương gia truyền lệnh:

- Đào hai huyệt ở nơi đẹp nhất trong khu vườn, chôn vợ chồng chủ nhơn trại này. Khâm liệm cho tử tế. Còn hai tên hạ thuộc của đệ tam Vương gia thì chôn ở ngoài mé hồ. Nghe chưa?

- Dạ.

Truyền lệnh hỏa đầu sửa soạn ngay thức ăn thiết tốt cho đứa nhỏ và người nữ mầu. Còn Đệ tam Vương sau khi buộc thuốc xong xuôi cho cáng về trại trước. Chừng nào rồi việc ở đây, ta cũng lên đường và thu xếp về thẳng Kim Lăng không tiếp tục sẵn nữa.

Viên thuộc tướng vâng lệnh quay ra.

Định đoạt mọi việc đã xong vị Vương đó mới hỏi Đỗ y sĩ:

- Vết thương thế nào.

- Tàu Vương gia, vết thương đó nặng, nhưng không nguy vì mũi giáo không động tới phổi. Đệ Tam Vương sẽ lành mạnh như thường sau vài tháng điều trị và dưỡng bệnh,

Hiện thời vết thương đã được buộc thuốc cẩn thận và hạ thần cho bình như một liều tê cho đỡ đau lúc đi đường.

- Được lắm, ta may mắn mới có Hoa Đà tái thể phụ việc.
- Vương gia dạy quá.

Chờ viên y sĩ lùi bước, vị vương đó chấp hai tay sau lưng, đi vòng khu trại nhỏ xem xét. Vừa đi vừa nghĩ.

- Tam đệ bậy quá! Không bao giờ chừa được tánh háo sắc. Nếu ta biết có đàn bà đẹp ở nơi hoang vắng thì đã không cho y đi một mình. Số y chưa đến lúc tận nên Nhạc Hoành phóng ngọc giáo khi đã kiệt lực quá rồi, nếu không chắc phải trúng tim! Tài thiệt! Bị trúng hai mũi tên trúng bụng, huyết chảy đầm đìa, tay cầm khăn bịt bụng, tay cầm giáo chạy vào nhà, chỉ trong chớp mắt hạ luôn được hai kẻ thù và còn phóng giáo định giết người thứ ba! Chân tài! Tiếc rằng không có họ Nhạc đầu bên dưới trướng! Nghĩ bao nhiêu, ta càng giận tam đệ đã làm thiệt của ta một kỳ tài! Đáng tiếc! Đáng tiếc!

o0o

... Nhạc Lan Anh chùi ngón lệ còn vương trên khóe mắt. Nàng mở nút cổ áo, kéo sợi dây ngọc ra nhìn, kỷ niệm độc nhứt của cha mẹ nàng và cũng là món bảo vật độc nhứt được chứng kiến cảnh tàn sát rừng rợn ở Võ Hồ sáu năm về trước. Nghĩ đến kẻ thù, nàng cảm thấy máu trong người sôi lên, khóe hạnh tròn xoe, mày liễu dựng ngược, hai hàm răng ngọc nghiêng kèn kẹt... nàng muốn cất bước lên đường ngay chỉ nẻo Hàng Châu, bắt Chu Vĩnh An đưa về Võ Hồ mổ bụng moi gan tể trước mộ cha mẹ nàng mới hả dạ.

Vương thị chưa kịp khuyên can hãy dẹp bớt thịnh nộ chờ dịp thuận tiện sẽ ra tay thì bất giác Nhạc Lan Anh cảm hờn quá, bóp nát chiếc ly xứ Giang tây mà nàng đã uống cạn trà từ hồi nào...

- Tiểu thư chẳng nên nóng nảy quá e lộ chuyện. Tên gian vương kia khỏe mạnh ta sẽ tìm dịp thuận tiện báo gia thì cũng chẳng muộn. Y đã vậy, nhưng Thuận Vương cư xử với tiểu thư và tôi rất đứng đắn, biết giữ lời hứa đáng khen.

Nhờ có Thuận Vương bảo đảm cuộc sanh sống, tiểu thư mới có dịp được Thượng Thái lão ni đem về Long Sơn tự truyền thụ võ nghệ và mới có ngày nay... Thù máu phải gội rửa bằng máu là lẽ cố nhiên, dù sao cũng nên tính toán kỹ rồi sẽ hành động sau,

nóng nảy không có lợi, và cũng chẳng xứng đáng với một người có bản lĩnh tuyệt kỹ, cần phải điềm tĩnh như tiểu thư.

Nhạc Lan Anh suy nghĩ hồi lâu:

- Vương má má dạy chí phải, em xin nghe theo. Lời của má má là lời của song thân lúc còn sanh thời, lẽ cố nhiên em phải nghe theo. Ôn Thuận Vương sẽ trả, nhưng mối huyết hận kia, em thế sẽ báo bằng máu Vĩnh An. Chừng đó mới an tâm. Nhưng còn một điều.

- Điều chi vậy?

- Làm thế nào mà Thượng Thái sư phụ biết lịch sử gia đình họ Nhạc, đưa em lên núi truyền dạy võ nghệ? Vương má má nghĩ kỹ xem hồi trước, song thân có nói gì không? Có ai thường lui tới gia trại.

Ngẫm nghĩ hồi lâu, Vương thị nói:

- Hồi mới đến giúp việc trong, phu nhân có nói tới một bà cô trong họ Nhạc đi tu, không hỏi cặn kẽ nên không thể nói chắc được Thượng Thái lão ni là bà cô đó chăng? Suốt trong thời gian trên ba mươi năm, tôi nhớ rõ không có nhà tu hành nào đến khu trại ở Võ Hồ cả.

- Có dịp tái kiến cùng sư phụ, em sẽ hỏi cặn kẽ lại mới được! Mười bảy năm nay, mộ phần song thân không người coi sóc chăm nom, đất lún cỏ cao, có lẽ mất hết dấu tích.

Nói tới đây, Nhạc Lan Anh lại úp mặt vào tay khóc.

Wương thị ngồi xuống bèn vỗ về an ủi.

- Chừng nào tiện dịp, chúng ta cùng đi Võ Hồ viếng mộ phần. Dầu đất có lún, tôi cũng nhớ ra. Phần mộ ở ngay dưới gốc cây cam lớn. Tôi đã chú ý nhìn kỹ trước khi theo Thuận Vương về Kim Lăng.

- Từ này đó kẻ thù có về Kim Lăng chuyển nào không?

- Có y có về mấy lần nhưng tôi không gặp mặt. Nghe nói vậy thôi, y trấn thủ ở Hàng Châu. Vợ chồng Thuận Vương căn dặn tôi không được tiết lộ vụ tàn sát Võ Hồ cho tiểu thư biết, giấu hẳn tông tích họ Nhạc. Từ nay chúng ta nên thận trọng kẻo tiết lộ.

Chùi nước mắt, Nhạc Lan Anh đứng lên đi đi lại lại trong phòng:

- Chừng nào em phanh thây tên Vĩnh An ra tế song thân, bấy giờ mới ăn ngon ngủ yên được.

Hôm sau Lan Anh ra hầu Thuận Vương và Vương phi như thường. Hai người này chỉ có ơn chứ không có oán với gia đình nhà nàng, vì vậy nhìn mặt, nàng không thấy oán hận chút nào.

Thuận Vương bảo Lan Anh:

- Nay con thành tài, thiên sư cho hạ sơn, thiết tướng cũng nên giúp ta trong việc binh nhung, chẳng hay con ý kiến thế nào.

Kính cẩn, Lan Anh nói:

- Đó là một hân hạnh cho con, nếu không gọi là bốn phận. Khi còn ở Long Sơn, con vẫn hằng mong sẽ được phụ vương tuyển dụng.

Thuận Vương vui mừng.

- Có ái nữ anh hùng như con hãnh diện cho ta biết chừng nào! Con sẽ lãnh nhiệm vụ canh phòng nơi cung điện này cùng với hai anh con. Trong thời kỳ con vắng mặt, ta đã sửa đổi lại và mở rộng các tầng lớp trong Vương phủ. Vậy con phải nghiên cứu bản đồ cung điện với Trấn Quốc, Bảo Quốc mới được. Ta sẽ truyền lệnh cho chúng biết việc con theo lệnh ta tham dự việc canh phòng này. Ngoài ra, ta còn ban riêng cho con, một lệnh bài xuất nhập tự do bất cứ giờ giấc nào trong Ngũ Ấi. Lệnh bài ấy chỉ có năm người có Trấn Quốc, Bảo Quốc, Quân sư, Nguyên Soái và con, thế thôi.

Wương phi ngắt.

- Con gái mới về, Vương gia đã vội trao trách nhiệm bắt nó làm việc ngay. Luôn sáu năm trời xa cách, nên cứ để cho nó nghỉ ngơi hưởng sự an nhàn đã chờ, thiếp không ưng để nó làm việc ngay đâu.

Thuận Vương vuốt râu cười:

- Chà! Nói vậy thôi, chứ lúc nào Lan Anh muốn bắt đầu làm việc cũng tùy ý nó, ta đâu có ép Vương phi phải... binh vực ngay.

Lan Anh tươi cười:

- Thừa vương mẫu, phụ vương dạy chí phải. Con làm việc đã quen e nhàn rồi sống trong lụa là, trưởng giám màn the sẽ đâm ra ỷ lại lười biếng. Dầu sao, con cũng xin để một phần thì giờ để thần hôn định tĩnh song thân, bù lại những năm vắng nhà, cho tròn phận gái.

Thuận Vương gật đầu lia lịa:

- Lời trung hiếu của con ta nghe được lắm. Có thể mới không hổ là con của cha! Khá khen đó. Ta rất mãn nguyện có con gái anh thư cân quắc như con! Hà... hà...!

Từ đó Nhạc Lan Anh tham dự vào việc canh phòng trong Vương phủ tổ chức rất kiên cố. Chẳng bao lâu, nàng đã thuộc hết bản đồ đường đi lối lại trong Ngũ Ải.

Ngày ngày, nàng cùng hai Thế tử ôn văn, luyện võ, cưỡi ngựa bắn cung, ba anh em tuy cùng tranh tài thi sức không ai chịu nhường ai, nhưng rất tương đắc.

o0o

Nói về Lam Y Nữ Hiệp cùng Chu Đức Kiệt và Kim Dao Quan Long từ Mã Thạch Sơn quan gia bảo đi Kim Lăng, chẳng bao lâu đã tới phủ thành tìm đến Cao gia trang.

Nơi trang trại này rộng lớn, nhà cửa san sát ở ngay Tây Môn. Trang chủ Cao Thiệu Đàm nghe báo Quan Long tới thăm, rất đổi mừng rỡ, thân ra tận trang môn đón. Họ Cao thấy tướng mạo phi phàm của anh em Chu gia thì cảm phục vô cùng.

Phần Chu Đức Kiệt và Lam Y cũng vậy. Hai người kính trọng tư cách nhàn nhã phong lưu của họ Cao.

Quan Long nói mấy lời giới thiệu.

Cao Thiệu Đàm vui mừng.

- Nghe đại danh như sóng cồn, nay được diện kiến mới biết danh bất hư truyền.

Chu Đức Kiệt vái dài.

- Anh em tôi là bậc hậu sanh, trang chủ quá khen như vậy khiến chúng tôi e thẹn vô cùng.

Họ Cao cười vang.

- Hậu sanh khả úy chớ! Lần trước du hành qua đây, lệnh thúc phụ (chỉ Đức Võ Thượng Nhơn) có hẹn kỳ này năm sau sẽ trở lại, nên tôi cũng đang chờ được tái kiến... Kìa, mời ba vị vào nhà.

Mấy tên trang đinh đỡ cương ngựa dắt vào hậu trang... Ba người đeo hành lý lững thững theo Cao Thiệu Đàm qua nhiều lớp nhà vào tới căn nhà lớn nhất ở trung tâm trang trại. Thấy trang trại rộng rãi ngăn nắp, anh em Chu gia khen thầm.

Cao Thiệu Đàm nói:

- Ba vị từ Kim Lăng tới, chuyến này mới có dịp xem kỹ mã hội do Thuận Vương tổ chức, vui nhưng cũng nắm chắc phần hồi hộp. Người dự thi đã khá đông, niềm yết ngay ở phủ môn cho dân chúng theo dõi trước cuộc đua.

Quan Long nói:

- Đáng lẽ tôi không lên Kim Lăng, nhưng nhơn dịp có Chu biểu huỳnh và biểu muội qua Quan gia bảo nên cùng đồng hành cho vui.

Cao Thiệu Đàm ngạc nhiên.

- A! Thế ra ba vị là cô cữu với nhau cả. Trước đây tôi không thấy nhắc tới.

Chu Đức Kiệt cười:

- Có họ từ mấy đời rồi, bây giờ vô tình mới nhận nhau, trang chủ ạ.

Quan Long bèn đem sự liên lạc giữa hai dòng họ Chu, Quan kể cho Lăng Quân nghe.

Ba người vào đại sảnh dùng trà, được vài tuần, Cao Thiệu Đàm nói:

- Tôi đã cho sửa soạn phòng ốc, quý vị từ xa tới, xin mời về phòng thay y phục nghỉ ngơi kéo mệt.

Trước khi chia tay ai về phòng nấy, Chu Đức Kiệt nói với họ Cao.

- Chúng tôi có hẹn với mấy người anh em họp nhau ở Huê Vương Lầu, vậy thế nào cũng phải tới đó tìm mới được.

- Tủi lâu đó là một trong những quán lớn nhất ở Kim Lăng, kế bên ngay Vương phủ. Giờ đây chiều rồi, hiệp khách hãy về phòng nghỉ ngơi, lát nữa dùng bữa tối. Sáng mai, chúng ta cùng đi tìm mọi người ở Huê Vương Lầu rồi mời cả về tề trang cho tiện. Như vậy có được không?

Chu Đức Kiệt gật đầu nói mấy lời cảm ơn.

Hôm sau, bốn người đi bộ vào thành.

Anh em Chu gia nhận thấy phủ thành Kim Lăng, tường cao, hào sâu, quân lính canh phòng rất chỉnh tề.

Lam Y nói:

- Thành trì này ở trong tình trạng giới nghiêm hay sao mà phòng bị cẩn mật thế này? Dân chúng có được bình an không?

Cao Thiệu Đàm đáp:

- Trước kia, sự cẩn mật không được phòng vệ nghiêm như hiện tại. Từ ngày Thuận Vương xây đấu trường mới và sửa sang mở rộng Vương phủ, quân đội được tổ chức chu đáo hơn thì việc canh phòng lúc nào cũng nghiêm như ở trong tình trạng giao tranh. Mới đầu, nhân dân lấy làm sợ hãi, nhưng Thuận Vương đề bản hiểu dụ, và cho nhiều người đi giải thích sự nghiêm mật là bốn phận của binh gia, cho nên dần thiên hạ đang thái bình, binh sĩ không có quyền sao lãng bốn phận, và yên tâm làm ăn như thường.

Lam Y mỉm cười:

- Vị Vương gia này kể cũng có tài và khôn khéo lắm đấy chứ.

Cao Thiệu Đàm gật đầu:

- Chính vậy! Đó là ý kiến của mọi người. Quân binh được tập luyện theo một kỷ luật thép dưới quyền điều khiển của Ngũ Hổ tướng, hai vị thế tử và Quận chúa Lan Anh:

- Lam Y vội hỏi:

- Quận chúa Lan Anh nào vậy hả, Cao tiên sanh?

- Chu Lan Anh con ruột của Thuận Vương. Nghe nói nàng được theo học võ nghệ của một dị nhơn...

Cao Thiệu Đàm vỗ trán nói tiếp:

- Già rồi lẫn có khác! người nói Quận chúa Chu Lan Anh vào núi học võ nghệ, không phải ai xa lạ. Chính là linh thúc phụ đó. Lần rồi Thượng nhơn có cùng một lão ni nán lại tề trang một ngày, một đêm rồi lại lên đường ngay.

Lam Y nhìn Chu Đức Kiệt nhắc lại ba tiếng:

- Chu Lan Anh!

- Cao Thiệu Đàm hỏi:

- Nữ hiệp quen biết người ấy sao?

- Không, tôi mến mỹ danh ấy quá. Chẳng hiểu người có được kiêu diễm như tên không?

- Những người được xem cuộc tranh ấn Tiên phong năm ngoái đều trông thấy nàng, và đồng ý Lan Anh Quận chúa là một tuyệt sắc anh thư.

Quan Long hỏi:

- Cao tiên sanh không đi coi cuộc tranh tài đó sao.

- Không. Bởi vậy tôi rất tiếc. Bữa đó bị đau nhiều, y sĩ cấm không cho tôi đi. Nghe kể chuyện lại cuộc tranh tài và sôi nổi vô cùng.

Anh em Chu gia chú ý ngắm nhìn cảnh thị trấn, nhà cửa đền đài, mái ngói cong cong, lầu son gác tía. Phố xá buôn bán sầm uất, người đi kẻ lại tấp nập chẳng kém gì Yên Kinh. tại các ngã ba, ngã tư đường, nhiều người xúm lại đọc những điều viết chữ đen.

Cao Thiệu Đàm chỉ tay nói:

- Đó là những bản danh sách các đấu thủ gần xa, sẽ dự cuộc tranh tài kỵ mã và xa mã sắp tới.

Bọn Chu, Quan chọn chỗ ít người nhút lên vào đọc.

Bảng danh sách và điều lệ ghi đại khái có hai cuộc thi: Kỵ mã và mã xa. hàng bên tả ghi tên các đấu thủ kỵ mã. Hàng bên hữu các đấu thủ mã xa. Các xe thì đều do Vương phủ cấp. Mỗi xe cột tứ mã. Các đấu thủ phải có ngựa riêng của mình. Mỗi công quán lớn lợp lá có nơi ăn ngủ hẳn hoi, và một tàu ngựa lớn chia ra thành từng khu có đánh số “Đệ nhất”, “Đệ nhị”, “Đệ tam”... theo số các đấu thủ ghi tên thứ tự. Đấu thủ hay các người theo đấu thủ phải tự chăm lo cho ngựa của mình.

Ngoài ra, phần chú thích có ghi nếu xảy ra sự rủi ro, cơ quan cứu thương của Vương phủ sẽ chăm lo cho các đấu thủ bị thương tại chỗ, và trả ngay cho các người tùy tùng của đấu thủ. Nếu có sự rủi ro về sanh mạng, thân nhưn đấu thủ không được vịn vào bất cứ lẽ gì để bắt đền mạng. Trái lại, các đấu thủ Nhứt, Nhị, Tam đều được trọng thưởng. Những đấu thủ ưu hạng ấy nếu đầu quân Kim Lăng sẽ được trọng dụng tùy theo cấp bậc. Nhưng, dù thua cuộc, các đấu thủ muốn nhập hàng ngũ Kim Lăng cũng vẫn được thân nạp ngay.

Đọc xong, bỏ đám đông người đi ra, Chu Đức Kiệt hỏi Cao Thiệu Đàm:

- Công quán riêng cho các đấu thủ ở đâu?

- Ở ngoài Nam môn.

Quan Long hỏi:

- Có người của Vương phủ dự đấu không.

- Có chứ! Trên bản danh sách, những tên nào có chấm đen ở đầu danh là nhưn viên của Thuận Vương đó.

Quan Long nhìn mọi người, cười lạt im lặng. Anh em Chu gia và họ Cao cùng mỉm cười:

- Đi khỏi khu quán chợ, bốn người tiến về phái Đông môn tới một khu dinh thự nguy nga hết tầng nọ tới lớp kia, xung quanh tường cao bao bọc cổng có lính canh nghiêm trang. Ngang trên mái cổng đá khắc hai đại tự Vương phủ.

Chu Đức Kiệt nhìn Lam Y.

- Kiên cố và nghiêm mật hả hiền muội.

Lam Y mỉm cười im lặng. Lát sau, nàng hỏi Cao Thiệu Đàm:

- Sắp tới Huê Vương Lầu chưa.

- Vòng qua khúc đường này ra đầu phố đông đúc kia thì tới nơi.

Quả nhiên, Huê Vương Lầu đứng sừng sững như tòa lâu đài lớn trông ra hai mặt đường. Thực khách ra vào tấp nập và toàn là người sang trọng.

Quan Long nói:

- Bọn ta vào đây uống rượu, thông thả chờ coi đã có bằng hữu nào tới chưa.

Chu Đức Kiệt khen phải.

Lam Y hỏi:

- Ngồi dưới hay lên lầu thượng.

- Lên lầu chớ! Ngồi ngay ở thềm ngoài hè lầu ngắm trông phố xá cho tiện.

Ba anh em Chu, Quan giơ tay mời Cao Thiệu Đàm vào trước rồi tự mình theo sau. Thấy người lạ vào, mọi người đều chăm chú nhìn. Viên quản lý lầu là Đặng Kim Phùng chạy ra đón đả chào họ Chu và mọi người.

- Ít lâu nay không được thừa tiếp trang chủ, chẳng hay có được mạnh giỏi không?

- Cám ơn. Bận việc nhà nên ít phiếm hành. Nhon có mấy người bạn ở xa tới Kim Lăng xem kỳ mã hội, bữa nay mới được rảnh đi chơi. Đắt hàng không hả tiên sanh?

- Ôn trời cũng khá. Phòng ốc chật hết, phần đông là các quý khách từ xa về dự hội. Xin mời quý vị lên lầu, còn chỗ ngồi tốt lắm.

Cao Thiệu Đàm đi trước gật đầu đáp lễ mọi người ở thềm nọ, thềm kia. Anh em Chu gia khen thầm họ Cao giao du rộng rãi.

Thực khách thấy tướng mạo phi phàm của Lam Y, Chu Đức Kiệt và nhứt là diện mạo của Quan Long, thì tướng là Hán Thọ Đình Hầu Quan Võ tái sinh nên đều kinh ngạc, nhìn không chớp mắt.

Lên tới trên lầu rộng sau gian, trang hoàng cực kỳ lộng lẫy. Ngoài những gian công cộng còn có các cửa vòng chạm trổ trúc chi hoặc mai chi ngăn thành các phòng ăn xinh xinh duyên dáng. Đưa mắt nhìn khắp một lượt, anh em Chu gia nhận ngay ra Thiết Phiến Cô Âu Dương Bích Nữ, Thần Mã Truy Phong Âu Dương Tông Đức và Thiên Lý Mã Tào Chí, ba người ngồi ở hè lầu bên gian thứ năm bên mấy chậu hoa phù dung. Chu Đức Kiệt giơ tay vẫy thì vừa vặn Âu Dương Bích Nữ cũng đẩy ghế đứng lên vẫy tay ra hiệu.

Bốn mắt gặp nhau, Bích Nữ sung sướng mừng rỡ ra mặt. Chu Đức Kiệt chớp mắt mấy cái quay lại nhìn Lam Y.

- Gì thế hả hiền huynh?

- Ủa! Hiền muội không nhận ra Âu Dương Tông Đức đang vẫy tay ra hiệu ở đằng kia sao?

Lam Y mỉm cười:

- Thiết Phiến Cô Bích Nữ đó chứ! Kia, Tông Đức bây giờ mới đứng lên cùng Tào Chí.

Chu Đức Kiệt vội quay đi với Quan Long và Cao Thiệu Đàm:

- Mời nhị vị lại đằng này. Có mấy anh em quen đang ở gian thứ năm kia rồi.

Nói đoạn, chàng đi trước dẫn đường.

Sau một hồi giới thiệu, Tào Chí truyền lệnh tửu bảo dọn thồi lớn.

Lam Y cầm tay Bích Nữ ôn tồn hỏi:

- Hiền muội tới Kim Lăng lâu chưa?

Bích Nữ đơn đả:

- Mới chập tối hôm qua, vào trọ thẳng Huê Vương lầu chờ hiền tỉ. Gặp nhau ngay, ngu muội... mừng quá!

Siết chặt tay Bích Nữ, Lam Y ranh mãnh:

- Chu huynh... và tôi mong nhớ quá chừng, nên lúc mới lên lầu thì... Chu huynh nhận ra... hiền muội ngay trước nhứt!

Bích Nữ, má hường hường như trái đào càng thêm kiều diễm, mỉm cười quay lưng đi nơi khác. Lam Y buông tay nàng kéo ghế cùng ngồi.

Cao Thiệu Đàm ngồi khách vị theo lời mời của Chu Đức Kiệt. Hai bên tả, hữu họ Cao là Quan Long và Tào Chí, kể đến Âu Dương Tông Đức.

Lam Y tự ngồi xuống bên Quan Long, kéo tay Bích Nữ ngồi kế bên mình, thành thử Chu Đức Kiệt ngồi lọt vào giữa anh em Âu Dương. Chu Đức Kiệt nhận thấy những dụng ý của Lam Y, nhưng chính chàng cũng phải lạ cho mình là xưa đến nay trên bước giang hồ, chàng đã gặp nhiều phụ nữ mà chưa bao giờ chàng cảm thấy thứ cảm giác lạ lùng, khiến chàng rung động tới tâm can khi ngồi kế bên cô gái anh thư của Thiếu Lâm Tự.

Nói về võ nghệ, chàng đã có dịp thưởng thức kỹ thuật của Âu Dương Bích Nữ. Tuy nàng chưa có dịp trở hết tài võ, thần lực nhưng với kinh nghiệm xét người, chàng biết nàng là một nhơn vật kịch liệt đáng kể, có thể liệt vào hàng Lam Y Nữ Hiệp Chu Tú Anh.

- Vì vậy, chàng mến tài của ba cô gái cân quắc anh thư họ Âu Dương đó chẳng, nên hôm nay ngồi bên nàng, chàng bỗng dưng cảm thấy thứ cảm giác kỳ lạ rung động cả tâm hồn thể xác, mà một hiệp khách giang hồ thẳng thắn như chàng chưa hề biết tới kể từ lúc thành nhơn.

Nhác nhìn qua nét mặt anh mình, Lam Y đoán hiểu ngay tâm trạng của Đức Kiệt, nên nàng nhắc:

- Kìa! Hiền huynh đứng chủ tiệc gọi món ăn đi chớ?

Chu Đức Kiệt cố điềm đạm:

- Quý vị đây đang nói chuyện vui và dùng trà, ngu huynh tưởng còn sớm.

Nói đoạn, chàng vẫy tay cho tữu bảo lại gần:

- Lấy mấy hồ Mai Quế lộ và các thức ăn đặc biệt nhứt của Kim Lăng ra đây.

Tữu bảo lễ phép trình thực đơn.

- Bất tất! Người cứ lấy các món đặc biệt lên, nghe!

Âu Dương Bích Nữ vội cầm tay Lam Y hỏi:

- Hiền tỉ có đồng ý với tôi dùng thứ rượu khác không?

Lam Y gật đầu:

- Phải đó. Chị em mình dùng thứ rượu nhẹ như Thanh Mai tửu chẳng hạn, có được không?

- Xin đồng ý. Nhường Mai Quế lộ cho các ông ấy.

Tửu bảo nghe vậy thưa ngay:

- Huê Vương lâu có các thứ rượu vừa nhẹ lại vừa đậm giọng chế với trái mơ vàng đặc biệt của xứ này, nhị vị khách quan dùng chắc vừa ý.

Cao Thiệu Đàm nói:

- Phải rồi. Người lấy Hoàng Mai tửu để nhị vị tiểu thư dùng. Còn Mai Quế lộ thì lấy thứ thâm niên, nghe?

Tửu bảo vâng dạ quay đi. Chu Đức Kiệt hỏi thăm tin tức bên Dương Châu và tin anh em họ Phàn.

Tào Chí nói:

- Khi nhị vị lên đường thì tiểu đệ đón nhạc mẫu về tề trang cùng ở với gia mẫu, nên tiện nội cũng được an tâm. Tiệm Đạt Hưng giao cho Lý quản gia điều khiển. Anh em Phàn biểu huynh ở chơi vài ngày rồi cùng về Trấn Giang. Hẹn sẽ đi Kim Lăng họp mặt mà sao bữa nay còn chưa tới.

Âu Dương Tòng Đức nói:

- Có lẽ ngày mai, cùng lắm sang ngày mốt, mọi người sẽ tới đông đủ. Như chúng ta cũng mới đến Kim Lăng chiều qua, can chi đại ca nóng ruột?

Mọi người đều khen phải. Tửu bảo bê rượu và thức ăn lên, rót rượu. Bảy người nâng chén mời nhau.

Rượu được vài tuần, Chu Đức Kiệt đem chuyện diệt trừ hắc điểm ở Sơn Phu và hỏa thiêu Xích Hoa Viện kể rõ ràng cho các vị anh hùng nghe. Lam Y cũng kể tiếp thấy cơn mộng Hán Thọ Đình Hầu dẫn đường đi Quan gia bảo, hội kiến với Kim Dao Quan Long và do đó mới nhận ra sự liên hệ giữa hai họ Chu, Quan mấy đời trước.

Nghe chuyện ai nấy đều lấy làm thích thú, Lam Y nói thêm với Tào Chí và anh em Âu Dương:

- Quan biểu huynh là người sành ngựa và khắc phục được con Xích Thố rất đặc biệt chẳng khác gì con Xích Thố của tổ tiên khi trước.

Và nàng bảo Quan Long:

- Tào đại ca đây và nhị vị Âu Dương gia là nhơn vật có kỹ thuật cực kỳ điều luyện về cách nuôi, dạy kỵ mã. Ngựa của ba vị dùng toàn là giống tuấn mã phi thường.

Quan Long đem chuyện hàng phục Xích Thổ ở Phi Long Lãnh kể lại cho Cao Thiệu Đàm, Tào Chí và Tòng Đức nghe.

Xưa nay, Âu Dương Bích Nữ thường xử sự như nam nhi, rất thẳng thắn, không hề ngượng nghịu. Vốn có sẵn bản lĩnh điêu luyện, Bích Nữ có đức tin mạnh mẽ.

Bên Tô Châu, nơi trang trại nhà nàng, các hảo hán giang hồ qua lại không ngớt, nhiều người để ý tới sắc đẹp của nàng lân la muốn cầu thân, nhưng nghĩ tới việc tất thế nào nàng cũng yêu cầu đấu võ, thì ai nấy đều ngần ngại nên lại thôi. Cũng có lẽ nông cuồng, hăng tiết sau năm ba chén, yêu cầu được mỹ nhưn đấu võ, Bích Nữ thể tình Mạnh Thường Quân nhận lời. Nhưng sau vài hiệp thử tài, đối phương tự hiểu gặp trúng tay hảo hán thủ nên tìm cách thoái lui êm ả.

Tuy không ưa các nhân vật ấy, Bích Nữ củng cố nhẫn nại tha cho họ để giữ gìn danh tiếng Trại Mạnh Thường trọng tân khách của cha. Bởi vậy, riêng đối với nàng, nàng có cảm tưởng là giới thanh niên nông cuồng nhiều hơn là tài ba xuất chúng. Trái lại, từ khi gặp Chu Đức Kiệt, điềm tĩnh, ít nói, cử chỉ cân nhắc đáng kính, hơn nữa, với tướng mạo phi phạm quân tử, Bích Nữ thấy có cảm tình và kính phục ngay. Khởi đầu, nàng mến Lam Y rồi từ Lam Y nàng chú ý tới Đức Kiệt, nàng ưa nghe giọng sang sảng như chuông vàng mỗi khi chàng cất tiếng và cũng thứ tiếng ấy, nhiều lúc hạ nhẹ êm dịu như tấm thảm cỏ xanh mượt buổi đầu Xuân. Căn cứ vào danh tiếng của Nữ Hiệp Áo Lam, nàng dự đoán ngay tài nghệ siêu quần bạt chúng của chàng trai đất Bắc. Thế rồi từ đó, trong nhiều buổi chung đụng, nhất cử, nhất động của họ Chu đều được Kỳ Nữ Tô Châu ghi nhận.

Nàng còn nhớ buổi diễn võ ở Tào gia trang, khi trao cương ngựa Bạch Hồng cho chàng mượn, chẳng hiểu vô ý hay hữu tình, đôi bàn tay chỉ chạm nhẹ phải nhau mà toàn thân nàng run bật hẳn lên bởi một cảm giác đê mê khó hiểu... Chẳng hiểu yêu là thế nào, nhưng điều chắc chắn là nàng có cảm tình với con người mã thượng giang hồ ấy. Bữa nay, ngồi bên nhau, thứ cảm giác kỳ lạ kia lại đến với nàng! Và tự nhiên nàng e dè thẹn thùng mỗi khi chạm phải luồng mắt vừa dịu dàng vừa mãnh liệt của con người trầm tĩnh ấy! Nàng thẹn, đôi má đỏ hồng, chẳng khác chi một tiểu thơ khuê các kín cổng cao tường, năm, tháng chỉ biết bầu bạn cùng đường kim mũi chỉ chốn phòng the.

Mọi người nói chuyện vui vẻ. Bích Nữ đâu có nghe. Nàng lơ đãng suy nghĩ, tự xét tâm trạng và nhận thấy cảm tình của mình hướng hẳn về Chu Đức Kiệt.

Tuy nói chuyện, Lam Y vẫn chú ý đến trạng thái của Bích Nữ. Nàng vỗ nhẹ vào vai bạn gái:

- Nghĩ gì mà thần người ra vậy?

Giật mình, Bích Nữ mỉm cười chữa thẹn:

- Nghe chuyện Phi Long lãnh, tiểu muội ước ao được du hiệp như quý vị để được vắng cảnh san hà.

Lam Y cười:

- Chuyện này tôi xin phép bá phụ cho hiền muội đi cùng cho vui nhé?

- Thế thì còn gì hay bằng nữa!...

Bảy người nhấm nhót, chuyện trò vui vẻ.

Bỗng một đoàn người ngựa trên dưới hai mươi, từ đầu đường rẽ tới.

Âu Dương Tông Đức nói trước:

- À, Thiết Xích Tử, gia phụ và các vị anh hùng thực khách bên Tô Châu tới. Để tôi xuống mời lên đây.

Chu Đức Kiệt cũng đẩy ghế đứng lên:

- Đi! Anh em cùng xuống mới phải.

Phía dưới, đoàn người, Tô Châu nhìn lên hè lâu. Thiết Xích Tử, Trại Mạnh Thường Âu Dương Tông Thiện, Cái Thiên Ô Vân Âu Dương Tông Cát cùng vẫy tay gọi Lam Y, Bích Nữ, Cao Thiệu Đàm và Quan Long, Tào Chí đứng ở lan can nhìn xuống.

Thấy khách tới đông, bọn tửu bảo lối nhố chạy ra đón.

- Các vị anh hùng người nào cũng đeo hành trang và khí giới, buộc ngựa vào hàng cột dài trồng ở ven đường.

Chu Đức Kiệt và Tông Đức xuống tới nơi chào hỏi rồi mời cả lên lầu. Cao Thiệu Đàm gọi tửu bảo kê mấy thồi liền nhau rồi cùng bọn Lam Y ra đầu thang tiếp đón.

Âu Dương Bích Nữ cúi xuống lạy phụ thân.

Tông Thiện xua tay:

- Nơi công chúng, cho phép con bỏ đại lễ.

Bích Nữ theo lời vái chào mọi người.

Cao Thiệu Đàm nói với Âu Dương Tông Thiện:

- Dùng bữa ở tửu lầu xong, xin mời tất cả về tề trang thuận tiện hơn.

- Ngu huynh cũng có ý ấy, song Thiết Xích Tử muốn qua Huê Vương Lầu trước, xem có gặp nhị vị Chu hiệp rồi mới đến Cao gia trang sau.

Bích Nữ sung sướng, đặc biệt giới thiệu Lam Y Nữ Hiệp và Chu Đức Kiệt với cha, anh:

- Tòng Thiện, Tòng Cát đã được nghe Thiết Xích Tử kể chuyện Kim Cương Tự và thành tích hành hiệp của anh em Chu gia, nay được cùng nhau diện kiến mới biết người thật còn hùng dũng hơn sự miêu tả nhiều.

Âu Dương Tòng Thiện nói:

- Ta rất mừng các con được giao tiếp với các vị hiệp khách đây. Nên theo đó làm gương.

Về phần Lam Y và Chu Đức Kiệt cũng hoan hỉ khi thấy Trại Mạnh Thường uy nghi bề vệ đáng mặt đệ nhất môn đồ của Trí Động Thiên Sư phái Thiếu Lâm. Hồ phụ sanh hồ tử có khác. Tòng Cát và Tòng Đức giống nhau như đúc, cả hai cùng oai hùng, dẻo dai như hai con báo tỏ ra có sức lực ghê gớm. Mắt xếch mà lớn, mũi dọc dừa, tay dài, môi đỏ, cổ to, vai rộng, eo lưng chèn hằn lại tỏ ra có một sức lực tiềm tàng đáng sợ. Có một điều kỳ mà Âu Dương Tòng Thiện và Tòng Cát phải ngạc nhiên là Bích Nữ giống hệt Lam Y từ khuôn mặt, sắc da đến vóc người. Kể lạ chẳng khỏi nhầm lẫn hai nàng là chị em sanh đôi hay ít ra cũng là chị em ruột.

Từ xa vừa tới ai nấy đều đói ngấu, gặp rượu ngon nhắm tốt, xúm vào ăn ăn, uống uống như hùm, chuyện trò tựa pháo ran. Bữa tiệc kéo dài tận chiều.

Tào Chí vẫn tỏ vẻ nóng ruột chưa thấy Phàn Thế Hùng và Phàn Mộng Liên tới Kim Lăng...

- Quái thiệt! Tôi đã căn dặn hai người ấy đi sớm đến Kim Lăng trước kỳ hội vài ngày.

Lam Y nói:

- Còn hai hôm nữa mới tới kỳ hội. Tào huynh nóng ruột có ích lợi chi?

Không biết trả lời sao, Tào Chí đành ngồi im, cố vui gượng theo mọi người, nhưng cũng chẳng dẹp hết nỗi bồn chồn trong dạ. Tiệc đã tan, mọi người sửa soạn về Cao gia trang, Tào Chí nói:

- Quý vị đi trước, tôi ở lại Huê Vương Lầu chờ anh em họ Phàn rồi cùng tới yết kiến.

Dứt lời, chàng hối tẩu bảo thắng ngựa của Tòng Đức và Bích Nữ dắt sẵn ra đường. Chu Đức Kiệt ra quầy lầu thượng tính tiền thì vừa lúc ấy, một bọn bảy người lên lầu.

Hai người đi đầu ra lối con quan, võ phục sang trọng. Người vận bào vàng ốm nhom, da mặt vàng khè như nghệ. Tuy còn trẻ, trạc ngoài ba chục tuổi, nhưng nét mặt nhăn nheo. Tóc đỏ như râu ngô búi ngược lên đỉnh đầu chụp chiếc mũ nhỏ Phụng tiên có giải buộc xuống cằm. Nếu không thấy cử chỉ lạnh lẽo và cặp mắt lồi xếch ngược sáng ngời như hai vì tinh tú, thì ai cũng cho là người đồ mới ốm dậy.

Một sự nữa khiến thực khách phải kinh sợ là gã ốm nhom ấy xách nhẹ nhàng cặp Thiết chùy sơn đen to lớn dị thường! Trông hình thức cặp chùy ghê gớm ấy, nếu bằng sắt thiết thời ít ra cũng nặng tới sáu bảy trăm cân. Không hiểu Lý Nguyên Bá thời Đường khi xưa có sức mạnh thế nào để sử dụng cặp chùy ngàn cân, nhưng cặp chùy của gã ốm ho “hoàng diện” này cũng kình cang ghê gớm lắm. Trông gã hình dáng tiều tụy như vậy mà xách cặp chùy quá lớn nhẹ nhàng như không, bọn thực khách thì thảo với nhau nghi là chùy đó rỗng, hay bằng... cây! Chớ không ai dám tin con người ấy có sức mạnh bạt sơn như vậy!

Như đoán biết ý nghĩ của mọi người, gã “hoàng diện” đó la lớn:

- Tẩu bảo! Bộ tẩu lầu lớn như vậy mà không còn thời nào khả dĩ chứa nổi bảy mạng này sao? Hay là muốn ta liệng quầy hàng xuống đường để lấy chỗ ngồi đây?

Nói đoạn, gã ta để cặp chùy xuống rung chuyển cả mặt bàn, khiến mọi người sợ hãi lắc đầu, thè lưỡi công nhận chùy đó là thứ... thiết! Ngờ đâu, con người ốm ho ấy lại có sức mạnh phi thường!

Mấy tên tẩu bảo bận khách vội vàng chạy tới khúm núm:

- Xin công tử tha lỗi, chúng con kê thêm thời ra chỗ rộng kia được không?

Gã “hoàng diện” khẽ gật đầu, nhưng vẫn đưa mắt nhìn quanh:

- Lẹ tay lên, kéo ta phá tan thành Kim Lăng, rồi trở về Tây Xuyên cho quan dân các người tới đó mà tìm ta hạch tội!

Thiếu niên đi cùng vận áo bào điều, giắt cặp giản, khuyên:

- Biểu huynh chẳng nên nóng nảy. Phải để thì giờ chúng mới hầu kịp. Nhà hàng đông khách tránh sao nổi sơ suất được!

Năm người đi theo trang phục theo kiểu gia tướng, lưng tên nào cũng đính miếng vải đỏ hình vuông thêu chữ “Hà”. Thời đã bày xong, gã thanh niên hoàng diện bảo:

- Cho phép các người ngồi ăn tự nhiên, muốn dùng gì cứ gọi:

- Nói đoạn, thanh niên cúi xuống lượm song chùy để vào bên thồi y ngồi. Bảy người xúm lại ăn uống như hùm đói.

Âu Dương Tông Thiện đưa mắt nhìn mọi người:

- Nhon vật kỳ khôi đó chứ nhĩ? Họ từ Ba Thục về Kim Lăng dự cuộc đua chẳng?

Thiết Xích Tử gật gù nói:

- Năm tên gia tướng có chữ Hà trên lưng, có lẽ bọn này là người nhà quan Trấn Thủ Tứ Xuyên Hà Thiên Thọ chẳng?

Một vị thực khách có tuổi của Âu Dương trang tên Tào Gia Quế đã từng đặt gót giang hồ khắp nơi, nói:

- Hà Tổng trấn có hai con trai và một người cháu nghe nói anh hùng lắm, tôi không biết mặt.

Bọn anh hùng nán lại xem gã “hoàng diện” hành động ra sao.

Bầy người ăn uống một hồi như vùi voi cuốn lá. Gã ốm nhom đó ăn khỏe khiến mọi người ngạc nhiên. Giây lát ăn xong, gã gọi tửu bảo tính tiền, liệng mấy lạng bạc lên mặt thồi, đẩy ghế đứng lên.

- Người có biết Vương phủ ở đâu không?

Tên tửu bảo khép nép:

- Bẩm có. Công tử đi hết con đường này, rẽ sang tay tả, độ vài trăm thước thì tới ngay.

Lượm cây thiết chùy, gã bảo mấy người đi theo:

- Mau vào phủ kéo trể.

Bọn Âu Dương Tông Thiện đứng cả ra lan can nhìn xuống, thấy bảy người lên bảy con ngựa đi thẳng theo đường vào phủ Thuận Vương.

Cao Thiệu Đàm nói với mọi người:

- Nhị vị Chu hiệp, Quan nghĩa sĩ và tôi đi chân, thùng thẳng về sau, quý vị anh hùng sẵn ngựa xin cứ về tề trang cho đỡ mất thì giờ.

Âu Dương Bích Nữ nhơn dịp nói ngay.

- Nhường Cao bá phụ cưỡi ngựa của cháu đi cùng gia phụ về nhà mới tiện. Cháu đi bộ cùng Chu nữ hiệp cho vui.

Cao Thiệu Đàm chưa biết xử trí ra sao thì Lam Y hiểu ý, tán thành ngay. Mọi người cùng xuống lầu.

Cao Thiệu Đàm hỏi:

- Ngựa này của Âu Dương tiểu thư, có dữ không.

Bích Nữ chỉ Bạch Hồng mã.

- Con hai màu kia. Bá phụ cứ vững tâm lên yên, cháu giữ cương, nó sẽ đi ngay.

Nàng đi tới chỗ buộc Bạch Hồng mã vỗ lên cổ mấy cái.

- Đi trước nhé, ta sẽ về sau, nghe.

Nàng giữ cương cho họ Cao lên đầu đấy, vỗ vào mông ngựa nói:

- Đi.

Bạch Hồng mã dướn kiệu nhỏ theo đoàn người ngựa về trang.

Lam Y nói với Tào Chí.

- Tào huynh ở lại đây chờ anh em Phàn gia. Cao gia trang ở ngoài Tây Môn hỏi thăm tới ngay.

Tào Chí gật đầu cùng mọi người chia tay. Trời đã Sẩm tối, nhà nào nhà ấy đều lên đèn sáng trưng. Bích Nữ, Lam Y, Đức Kiệt, Quan Long, bốn người đứng đỉnh qua các khu phố ra khỏi Tây Môn. Về tới Cao gia trang, anh em Chu gia mừng rỡ vì thấy Đức Võ Thượng Nhon đang ngồi ở đại sảnh cùng mọi người. Tiến tới trước mặt Thượng Nhon hai người quỳ lạy.

- Thúc phụ giáng lâm từ hồi nào và từ đâu tới đây.

Thượng Nhon đỡ hai người dậy.

- Ta tới đây khi mọi người còn ở nội thành. Trước khi xuống Nam, ta có qua thăm nhà ở Bình Dương, mọi việc bình thường.

Chu Đức Kiệt đem việc có liên hệ giữa hai họ Chu, Quan thư lại cho Thượng Nhon nghe và chỉ Quan Long.

- Đây là Quan biểu đệ.

- Đức Võ Thượng Nhon.

- Ta rất hãnh diện có một người ngoại diệt anh hùng dũng võ Hán Thọ Đình Hầu.

Tối hôm đó, Lam Y và Chu Đức Kiệt đến trại phòng của Đức Võ trình bày vụ đánh Kim Cương Tự, vụ làng Sơn phu và những điều nói về Thuận Vương.

- Vây cánh của Thuận Vương rải rác khắp nơi, sự dụng độc còn nhiều. Do đó, oán thù càng lớn, hai con tiểu tâm phòng bị. Cuộc mưu phản đã rõ rệt, riêng có Trào đình nhà vua hãy còn mơ hồ.

Chu Đức Kiệt hỏi:

- Thúc phụ có nghe tên Nhạc Lan Anh bao giờ không.

- Nhạc Lan Anh hay Chu Lan Anh Quận chúa cũng là một người. Môn đồ của Thượng Thái thiên sư trên Long Sơn, quan đồ huyện, Tây Bắc Vân Nam. Người ấy rất hữu ích sau này. Nếu gặp, cứ nói tên ta hay tên sư phụ của y, tức khắc có sự giúp đỡ.

Đức Võ nhắc sơ lại tiểu sử Nhạc Lan Anh cho hai người nghe.

Lam Y hỏi:

- Thúc phụ qua Kim Lăng có việc chi khác nữa không?

- Ta đi Tô Châu ghé thăm Trại Mạnh thường, không ngờ y xuống Kim Lăng rồi, nên ta theo xuống đây như díp coi kỳ mã hội luôn thể. Sau đó, ta xuống cõi Lĩnh Nam hái thuốc rồi lại trở về Bắc thăm dãy Côn Luân Sơn.

Đức Võ Thượng Nhơn đứng dậy mở bọc hành trang lấy ra một gói thuốc hoàn và một cuốn sách đưa cho Lam Y.

- Đây là thứ thuốc mỗi hoàn chữa thương tích và độc dược, thứ nào cũng đã ghi sẵn, hai con giữ lấy mà dùng. Còn cuốn sách này, ta ghi chú nhiều điều về Thái Dương kiếm. Các con nên đọc và nhận xét kỹ. nên có sáng kiến, cứ việc tham khảo rồi trình ta coi. Cuộc du hành này ta lâu tới hai năm. Các con cứ tính đúng hai mươi bốn tháng trở về Cửu Huyền Sơn. Ngày đó, ta sẽ trao cho bản sao về cuốn phương pháp Linh Đan Độc Luyện mà nghiên cứu. Văn ôn, võ luyện, dầu hiện thời các con đạt đến bậc siêu đẳng cũng vẫn phải luyện tập như thường mới hòng tiến xa hơn nữa. Rừng văn, biển võ, con nghe chưa?

- Dạ chúng con vẫn chăm chỉ như hồi còn ở Cửu Huyền Sơn.

Hôm sau, như díp Chu Đức Kiệt mãi thù tiếp các hảo hán. Lam Y đem việc muốn thúc giục Chu Đức Kiệt lập gia đình để nối dõi Chu gia cho Thượng Nhơn nghe. Nhân tiện, nàng hỏi luôn Người về Bích Nữ.

- Âu Dương Bích Nữ phải không? Nếu y chịu thì còn chi bằng, rất xứng đôi vừa lứa. Được, con an tâm. Để ta nói qua với Âu Dương Tông Thiện nhờ y tác thành cho. Nhưng còn ý kiến của Chu Đức Kiệt thế nào?

- Con chưa rõ lắm, nhưng dù sao cũng phải thành.

- Ta sẽ nói với Trại Mạnh Thường, còn duyên phận là điều thiên định nhé.

Đức Võ Thượng Nhơn bấm đốt ngón tay lẩm bẩm nói một mình.

- Bích Nữ Kỷ Mùi, Thiên thượng hỏa theo nạp âm ngũ hành, Đức Kiệt ba mươi ba Quý Dậu là Kiến phong kim... Hừ! Cao số thiệt.

Tính tới đây, Đức Võ tiếp tục bấm trên ngón tay, nhưng tính thầm chớ không thành tiếng.

Lam Y thắc mắc.

- Thúc phụ dạy sao.

Đức Võ chậm rãi.

- Không sao cả!... Lấy được.

- Anh em con muốn học môn Nhâm Độn Lục Giáp, chừng nào thúc phụ truyền dạy.

Đức Võ mỉm cười, vuốt râu hồi lâu.

- Các con hãy còn ít tuổi. Học môn đó quá sớm. Chừng nào tạm ngừng giang hồ hành hiệp, ta sẽ truyền dạy. Trên đời phàm làm việc gì cũng phải tuân tự đúng thời giờ của nó, tham lam vội vàng khó thành tựu lắm! Xưa kia theo Huyền Vân Trưởng lão, ta không được phép tiến quá lẹ như các con đâu. Chưa quá ba chục tuổi mà các con đã thuộc và áp dụng nổi Nhơn Thần Pháp (tức là điểm nổi ba mươi thứ nguyệt trên thân thể người ta) là một sự đi ra ngoài qui luật của võ thuật rồi đó! Trong lúc này, điều ta mong hơn hết ở anh em con là sự am hiểu các tánh dục, cách chế hóa và ký chất ghi đầy đủ trong cuốn sách ta đã cho trước khi lên đường hành hiệp. Vậy đọc hết chưa.

- Anh em con thuộc lòng ba cuốn đó rồi.

- Được lắm, ta sẽ truyền cho phép luyện đan.

Hai người đang nói chuyện, Đức Kiệt bước vào.

- Bẩm thúc phụ, có hai người bạn nữa hẹn tụ hội tại Kim Lăng mà bữa nay còn chưa tới, có lẽ họ bị cản trở chăng.

Bấm theo lối Khổng Minh Độn Giáp, Đức Võ lắc đầu:

- Đừng tốn công chờ vô ích! Họ không tới đâu, ta không hài lòng về quả này.
- Sao vậy, thừa thúc phụ.
- Con có nhớ ngày sanh tháng đẻ của họ không.
- Không.
- Thế thì nói rõ sao được! Hôm nay ngày Thất sát, chạm quả Vô Vong..., độc bất hảo.

Đức Kiệt đưa mắt nhìn Lam Y lo lắng.

Đức Võ hỏi:

- Mọi người đâu cả rồi.
- Các hảo hán theo Trại Mạnh Thường từ Tô Châu đến, thì đã chia nhau du ngoại rồi. Chỉ còn Cao trang chủ, Âu Dương gia và Quan Long ở nhà thôi.

Giữa lúc ấy, một tên trang đinh tiến đến, kính cẩn nói:

- Trang chủ con mời Thượng nhơn lên đại sảnh dùng trà.
- Được cho người lui ra, ta sẽ lên ngay.

Anh em Chu gia theo Đức Võ lên nhà. Mọi người đã ngồi chờ đó rồi. Lam Y đem việc Đức Võ Thượng nhơn vừa bói quả nói cho anh em Âu Dương gia nghe.

Đức Tòng nói:

- Chúng ta vào thành tìm Tào đại ca, nói cho y biết và mời y về đây luôn thể.

Chu Đức Kiệt nói:

- Ta cứ vào thành nhưng không chắc Tào đệ đã chịu nghe.

Bích Nữ vào đại sảnh xin phép Trại Mạnh Thường theo bọn Chu gia vào thành. Anh em Chu gia, ba anh em Âu Dương, Quan Long, sáu người vận vũ phục, ngoài vận áo bào kéo vào thành, đi lang thang khắp phố phường mới đến Huê Vương Lầu. Tào Chí đứng bên lan can nhìn xuống đường lo buồn ra mặt.

Sáu người kéo lên lầu trên, ngồi chỗ hôm qua còn trống.

- Tôi trong chờ các quý vị quá. Từ sáng đến giờ, không dám rời khỏi lầu.

Âu Dương Tòng Đức hỏi:

- Bộ Tài đại ca mất ngủ hôm qua hay sao mà trông sắc diện không được như thường.

- Quả vậy suốt đêm thao thức không hề ngủ say trọn giờ.

Chu Đức Kiệt nói:

- Chà! Chắc tào đệ lo lắng vì anh em Phàn gia tới trễ nên mất ngủ đó.

- Có một điều lạ lắm, muốn thưa cùng quý vị, mong giải thích giùm.

- Ô! Điều chi vậy.

Ngập ngừng hồi lâu, Tào Chí nói:

- Hôm nay khi các vị ra thành rồi, tôi đi nằm sớm. Vì mệt quá nên ngủ thiếp lúc nào không rõ.

Bỗng cửa sổ mở toang ra, một người không rõ là nam hay nữ, tóc xòe ra che lấp mặt, máu me đầy áo, vào phòng ra đi đến bên đầu giường khóc sướt mướt, nói qua tiếng nấc “yêu cầu báo thù, tên hổ mang hại tôi rồi!”. Giật mình, tôi vùng dậy định vén màn xuống giường, thì người đó vùng ra chạy... Giật mình tỉnh dậy thì hóa ra vừa mộng mị chiêm bao, nhưng cánh cửa sổ mở toang, gió mạnh thổi bay rèm... Và ly kỳ, tôi có cảm tưởng như quả có người nào vừa mới vào phòng tôi thật. Tôi bèn xem xét khắp mọi nơi trong phòng, nhưng vô hiệu, nếu là kẻ trộm thì bọc hành trang để ngay ở mặt kỹ lấy đi rồi. Đằng này, trái lại mọi vật và tiền bạc để còn y nguyên, từ đó tôi thao thức nghĩ vẫn vơ không chợp mắt được nữa.

Anh em Chu gia lo lắng nhìn nhau, tuy không lộ vẻ lo âu ra mặt.

Âu Dương Tòng Cát nói:

- Chiêm bao, mộng mị tin sao được! Chắc hôm qua, đại ca nghĩ ngợi nhiều sau một cuộc hành trình mệt nhọc, nên mới hoảng hốt đó thôi.

- Rõ ràng lắm, việc như có thật, tiếc nỗi không nhận nổi người tóc xòa đó là ai, mà lại yêu cầu báo thù là thế nào? Khó hiểu quá.

Từ khi nghe rõ câu chuyện, Anh em Chu gia và Quan Long vẫn yên lặng suy nghĩ, không ai dám đoán này nọ.

Hồi lâu, Bích Nữ hỏi:

- Theo ý riêng của Tào huynh nghĩ thế nào.

Lo âu ra mặt, Tào Chí đáp như kẻ mất hồn.

- Tôi lo tệ trang ở bên Dương Châu có xảy ra chuyện gì trong lúc vắng tôi chẳng? Hiện thời, tôi rất đáng vị trách vì không suy xét rộng. Tiện nội chỉ (Hạ Thái Phượng) vừa thoát khỏi miệng cộp chưa được bao lâu mà tôi đã vội ra đi ngay thì quả là một điều rất hớ hênh. Lỡ đồng bọn ác tăng đến báo thù, ở tệ trang không ai chống lại nổi...

Dứt lời chàng ngồi thần người ra, bất đồ đánh rơi chiếc ly rượu đang cầm trong tay bể tan từng mảnh. Tào Chí giựt mình mặt buồn rười rượi chỉ sự vỡ ly là điểm gở. Lam Y nghĩ đến quả đoán của Đức Vô thượng nhơn nên cũng nghi hoặc là có điều không hay đã xảy ra.

Xưa nay, Quan Long không tin việc thần bí nhưng từ bữa mộng thấy Quan Vô báo mộng đón Anh em Chu gia đúng như hết rồi cũng có ý tin, nhưng không dám phát biểu ý kiến. Trái với các thồi khác ồn ào, bảy người cùng im lặng, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng.

Phá tan bầu không khí nặng nề ấy trước nhất, Lam Y nói:

- Chúng ta ở đây cho đến chiều, rồi kéo cả về Cao gia trang. Ngày mai vào hội rồi, chờ đến chiều tối, nếu Phàn Thế Hùng và Phàn Mộng Liên vẫn vắng mặt tức là không đến nữa.

Mọi người khen phải.

Tào Chí nói:

- Tôi cũng đành vậy, chớ biết thế nào.

Giữa lúc ấy, Thiết Xích Tử đi tới.

- Gớm, quý vị say sưa thế này mà còn quên con trùng rượu này à.

Âu Dương Tòng Đức hỏi:

- Ủa! Trương tiên sanh vào thành từ hồi nào.

Thiết Xích Tử cười vang.

- Mới tới. Các người ấy ở nhà chuyện trò chỉ dùng trà suông nhạt nhẽo quá không chịu được, nên lên ra đây. Mai Quế lộ đó.

Trông bộ tịch khát rượu của Thiết Xích Tử, ai nấy đều tức cười. Chu Đức Kiệt gọi tữu bảo lấy bốn cân Mai Quế lộ hảo hạng và thịt dê tái.

Nói đoạn, Thiết Xích Tử nhìn Lam Y cười khúc khích. Lam Y cũng hiểu ý cùng cười theo, đưa mắt nhìn Âu Dương Bích Nữ.

Ăn uống một hồi no say, Thiết Xích Tử hỏi Tào Chí:

- Coi bộ Tào hiền diệt giận ông mối này hay sao mà kém vui vậy.
- Cháu đâu dám hỗn xược như vậy, nhưng quả đang lo khiến ai nấy đều buồn lây.
- Ủa buồn điều chi.

Âu Dương Tòng Cát kể lại giấc mơ đêm qua của Tào Chí cho Thiết Xích Tử nghe. Thiết Xích Tử cũng nhận ra rằng, Tào Chí để Hạ Thái Phượng ở lại nhà một mình là điều thất sách sau trận đánh Kim Cương Tự.

Tào Chí càng thấy nóng ruột. Hồi lâu, chàng nói:

- Hay là tôi về ngay Dương Châu chứ không còn tâm địa nào ở lại Kim Lăng vui thú được. Hay ít ra cũng phải có tin nhà thì mới an tâm được. Ai đưa được tin lành lúc này, Tào mỗ xin lạy sống ba lạy và dâng một bữa rượu.

Tào Chí chưa nói hết câu thì Chu Đức Kiệt đẩy ghế đứng lên, bước ra khỏi bàn tiệc, vừa đi vừa nói:

- Để ngu huynh đem tin lành về cho Tào đệ nhé! Chờ đó.

Chu Đức Kiệt bước vội xuống lầu trước sự ngạc nhiên của mọi người.

- Ai nấy đứng cả ra lan can nhìn xuống đường, thấy Chu Đức Kiệt ra khỏi tửu quán chạy khỏi đó mấy nhà gọi một hảo hán, y phục đầy bụi, vai quàng khăn gói, lưng giắt cây roi sắt, đang cỡi ngựa đi lững thững bên đường.

Hảo hán vội xuống ngựa thi lễ cùng họ Chu và dắt ngựa quay về tửu lầu...

Lam Y nói:

- Chuyến này chắc gia huynh đem được tin bên Dương Châu về chào Tào nhơn huynh rồi.

Nàng trở vào bàn tiệc. Mọi người theo, định nhờ Lam Y giải thích thì Chu Đức Kiệt cùng vị hảo hán nọ lên tới nơi.

Chủ vị hảo hán đó, Chu Đức Kiệt nói:

- Đây là Kiến Phàn Khoái Vân Báo, tiểu sử trưởng của Bảo phiêu cuộc ở An Hà lộ thành. Vân hảo hán là em ruột Vân giáo đầu bên Bình Dương, bản quán bên Sơn Đông.

Nói đoạn, chàng giới thiệu từng người một với Vân Báo.

Đứng trước toàn những nhơn vật có thành tích cao trong nền võ thuật hiện đại, Vân Báo rất hân hoan.

Chu Đức Kiệt nói:

- Bây giờ mời Vân huynh xơi rượu, và tôi nhường lời cho gia muội.

Chàng nhìn Lam Y mỉm cười.

Lam Y thủng thẳng nói:

- Gia huynh ác nghiệp, làm ra bộ bí mật bắt tôi nói một câu chuyện quá giản dị. Nguyên trên đường từ Làng Sơn phu đi Mã Thạch cương, chúng tôi có gặp Vân tiêu sư đi bảo vệ cho một đoàn khách thương từ Kim Lăng đi Dương Châu. Nhon dịp nghỉ dừng bữa trưa ở khúc đường có dựng tấm bia “Cầm Thảo Khẩu”, chúng tôi có giới thiệu với Vân tiêu sư qua thăm Tào gia trang... Cũng vì lẽ đó nên trong khi nói chuyện hồ này, gia huynh nhìn xuống đường bất chợt thấy Vân tiêu sư đi qua, bèn chạy xuống mời lại để hỏi thăm tin Dương Châu cho Tào nhơn huynh.

Vân Báo nói:

- Tới Dương Châu, tôi đến Tào gia trang thăm viếng Tào nhơn huynh. Nhưng chỉ có Tào Mẫu, nhạc mẫu và phu nhơn ở nhà. Các vị đó có nhắn tôi, nếu trở về Kim Lăng gặp Tào nhơn huynh thì nhắn hộ là gia đình được bình an. Vì muốn trở về Kim Lăng, cho kịp ngày đại hội, tôi trao nhiệm vụ cho ba tiêu sư thuộc quyền, và phi ngựa gấp về Kim Lăng. Vừa vào thành chưa kịp về nhà, đi ngang qua đây thời gặp Chu đại hiệp.

Nghe nói gia bình được bình an, Tào Chí mừng rỡ, tiến đến trước mặt Vân Báo vái dài cảm ơn, và quỳ lạy Chu Đức Kiệt.

Chu Đức Kiệt vội cản lại.

- Ô hay! Việc của hiền đệ cũng là bốn phận của ngu huynh, bắt tất phải lạy lục khiến ta giận bây giờ. Hiền đệ phải lo gấp khoản đãi Vân tiêu sư mới trúng lý.

Tào Chí đứng dậy vui vẻ gọi tữu bảo bày tiệc khác khoản đãi mọi người.

Thiết Xích Tử nhăn nhó:

- Thế này thì Trương mỗ lại phải... uống thêm nữa, khổ thiệt!...

Ai nấy đều vui cười theo họ Tào.

Sấm tối, mọi người mới ra về. Tào Chí trả tiền trọ, đeo hành trang dắt ngựa đi theo.

Vân Báo từ giã:

- Quý vị còn ở lại Kim Lăng du ngoạn, thế nào cũng ghé bảo tiêu cục cho Vân mỗ tôi được vinh dự lây nhé.

- Vì mai là ngày đại hội nên cửa thành đóng trễ hơn thường ngày trái lại, sự canh phòng nghiêm ngặt hơn.

Về gần tới Cao gia trang, Lam Y thừa dịp bên Thiết Xích Tử, hỏi nhỏ:

- Hồi nãy, tiên sanh nói ngụ ý về vụ gia thúc Đức Võ Thượng Nhơn có nói riêng về việc chi đó với Trại Mạnh Thường phải không?

Thiết Xích Tử gật đầu:

- Thượng Nhơn và Trại Mạnh Thường bàn tán công việc Chu hiệp và Bích Nữ trước mặt chúng tôi để tham khảo ý kiến mọi người luôn thể.

- Kết quả thế nào?

- Lễ cố nhiên là tốt. Trại Mạnh Thường rất hãnh diện có một hảo tể như lệnh huynh và đồng ý với Thượng Nhơn để mặc tình cảm của ba người trai hiệp khách, gái anh thư ấy theo thời gian nảy nở, chớ không có vôi vàng hầu ép uống... Nghe tin đó, Trương mỗ này rất mừng và cho là một việc nên tán thành...

Lam Y và Thiết Xích Tử vội im lặng vì Bích Nữ đến gần.

Nàng đơn đả nói:

- Ghê thiệt! Nhị vị đang bàn tán gì vậy mà khi thấy Âu Dương Bích Nữ này lại im vậy?

Lam Y đáp ngay:

- Nói chuyện với Trương tiên sanh thì ngoài vấn đề... uống rượu mừng ra, còn chuyện chi hay hơn nữa?

- o O o -